

5^e

CONCURS LITERARI

TREBALLS PRESENTATS EN L'EDICIÓ 2019

ABRILLITERARI
CONCURS LITERARI

5è CONCURS LITERARI

TREBALLS PRESENTATS EN L'EDICIÓ 2019

5è CONCURS LITERARI

TREBALLS PRESENTATS EN L'EDICIÓ 2019

Selecció d'escrits presentats i premiats l'any 2019 al 5è Concurs Literari convocat en el marc de l'activitat "ABRIL LITERARI" organitzada per l'entitat TiC-Espluga Viva.

Edita: TiC - Espluga Viva

Disseny i maquetació: Joan Sanagustin - NBC

Impressió: NB Comunicacions sccl

© TiC-Espluga Viva 2020

Esplugues de Llobregat, febrer 2020

SALUTACIÓ

Ja tenim una nova edició del llibret que recull els treballs presentats a concurs l'any 2019.

Fa cinc anys vam començar amb molta il·lusió aquest modest concurs que s'ha anat consolidant i que ja és un referent per a les persones que gaudeixen de l'escriptura i la literatura.

Fa cinc anys també vam començar programant un mes ple d'activitats, l'*Abril Literari* i de la mateixa manera que el concurs cada any ha anat creixent en activitat i qualitat.

És per a nosaltres, doncs, un plaer i una obligació fer aquesta publicació per posar en valor la creativitat de totes les persones que van participar en el concurs literari de 2019. Volem aplaudir el seu esforç, reconèixer el valor de les seves obres i destacar les guanyadores per la seva qualitat.

Esperem que amb aquesta modesta aportació, fem una contribució a la promoció de la lectura i la creació literària, perquè la cultura és un dels pilars centrals de la nostra societat que no rep ni els recursos ni el reconeixement que li pertocuen.

Gràcies a totes les persones que col·laboren a fer de l'*Abril Literari*: membres del Jurat, Editorial Viena, Biblioteca Pare Miquel d'Esplugues, Servei Local de Català, equip de Tradicions i Costums...

Seguim treballant per la cultura !!

Índex

SALUTACIÓ	3
DELIBERACIÓ DEL JURAT	6

OBRES PREMIADES

Nim Moll Martí	Premi cat A1	La nena invisible	9
Aizan Aguirre Alonso	Premi cat A2	El drac que cagava monedes d'or	10
Júlia Castaño	Premi cat B.....	Polsera	11
Berta Bermejo	Accèssit cat B.....	Vida	12
Eduard Castelló i Pujol	Premi cat C ex aequo	Bonnie & Sergio i la Sandra	13
Alfons Segura	Premi cat C ex aequo	L'actor	15
Graciela Montello	Premi cat D.....	M'aferra a tu	18

OBRES PRESENTADES PER CATEGORIES

CATEGORIA A1

Emma Cardona	L'ovella de peluix	20
Aithor Aguirre Alonso	Les aventures de la família	21

CATEGORIA A2

Guiu Moll Martí	La tribu menja ferro	22
Helena Moreno	Reciclatge	24

CATEGORIA B

Berta Vidal	23 de juny	25
Marc Cardona	Un poder especial	28
Judith Tomás	L'hivern	29
Lúa Fernández	L'últim dia	31
Lucia Cuenca	Vida real	32
Lucia Gómez	Records	33
Maria Bejanaro	Records del passat	34
Gerard Ruiz Pitarch	Un amor impossible	35

Adrián Asensio	Remordiments	36
Clara Calvo i Viciano	Inesperat	37

CATEGORIA C

Mercè Castellón	El somni d'un bonsai	39
Victòria Vancells	Espelmes	41
Ferran Moreno	L'estimava	43
Marta Mallol	Nas de pam	44
Gemma Aige Terés	Petits, ben petits	46
Joaquim Ortega	Sempre meravellosa	48
Albert Feliu	Barrets a dojo	49
Carolina Orgillés	La llibreria	52
Ció Pinyol	La sirenetta	55
Marina Basco	Sabir	56
Montserrat Jacas	La gran orquestra	58
Jordi Salvat	El vent	60
Pilar Belda	Terres de Lleida	62
Maria Rosa Sorribas	L'ascensor	64
Evaristo Juncosa Sansalvador	Un mort a Sant Feliu de Sasserra	66
Ángel Alfonso Poza	Aquella nit	68
Jaume Calvo i Simon	Finestres i balcons	71
Sonelia del Valle Álvarez	Aromes al vent	73
M. Carmen Alonso	Les festes del poble	75
Marc Montserrat	In Memoriam	76
Anna Moll Gamboa	Carta d'amor	78

CATEGORIA D

Nikola Pesic	Ella i jo	80
Mari Carmen Parreño	No	83
Rosana Bernuz Toledo	La lluna	85
Ricardo Rodríguez	Cervesa	86

DELIBERACIÓ DEL JURAT 2019

El jurat del CONCURS ABRIL LITERARI 2019 format per:

Sònia Moll, escriptora, Servei Local de Català

Mireia Bonet, mestre

Enric Viladot, editorial VIENA

Narcís Fluvià, bibliotecari. Biblioteca Pare Miquel d'Esplugues

Carme Porta, coordinadora del Pati Blau, TiC Esplugua Viva

Reunit el 24 d'abril de 2019 i havent deliberat sobre les 47 obres presentades enguany, donen per guanyadors els següents en la seva categoria:

CATEGORIA A1 LA NENA INVISIBLE

Signat per **Caliveri**. Autora **Nim Moll Martí**

CATEGORIA A2 EL DRAC QUE CAGAVA MONEDES D'OR

Signat per **Nazia**. Autora **Aizan Aguirre Alonso**

CATEGORIA B POLSERA

Signat per **Spiderman**. Autora **Júlia Castaño**

Accèssit cat. B VIDA

Signat per **Batman**. Autora **Berta Bermejo**

CATEGORIA C BONNIE & SERGIO I LA SANDRA

Ex aequo

Signat per **Dolça Metzina**. Autor **Eduard Castelló**

L'ACTOR

Signat per **Arcus**. Autor **Alfons Segura**

CATEGORIA D M'AFERRO A TU

Signat per **Valentina Retard**. Autora **Graciela Montello**

El jurat vol destacar la gran qualitat dels treballs presentats i la dificultat per atorgar els premis.

OBRES PREMIADES

EDICIÓ 2019

Nim Moll Martí

Premi categoria A1

LA NENA INVISIBLE

Hi havia una vegada una fietta que es deia Valentina.

Na Valentina tenia molts amics que se l'estimaven molt. Anava a una escola molt a prop de casa seva i li agradava molt aprendre, s'ho passava molt bé. Un dia els seus pares van dir-li que canviaven de feina i se n'anaven a viure a un altre país, que aniria a una altre escola, que xerrarien un idioma diferent, però que segur que s'acostumaria de seguida.

Així va ser que van anar al nou país. El primer dia d'escola estava molt entusiasmada i contenta per fer nous amics, però quan va arribar no entenia res del que li deien... Van passar els dies i na Valentina intentava fer nous amics però no entenia res, treia males notes i es va començar a tornar invisible: Na Valentina estava desapareixent per què ningú li feia cas.

Però un dia, quan ja gairebé havia desaparegut del tot, un gos la va veure passar i va voler jugar amb ella, llavors va passar un fiet i va veure el gos jugant amb una nena gairebé transparent!! El nen li va dir: T'estàs tornant invisible!! I es van adonar que xerraven el mateix idioma! El seu nou amic, en Nuc, la va ajudar a aprendre l'idioma del nou país i la Valentina va començar a veure's un altre vegada i a fer nous amics i ser de nou molt feliç.

Caliveri

Aizan Aguirre Alonso

Premi categoria A2

EL DRAC QUE CAGAVA MONEDES D'OR

Hi havia una vegada un drac jove que tenia el do de cagar monedes d'or. El drac es deia Pinxo-inxo, no sabia volar, però fugia dels lladres comes ajudeu-me.

A l'aldea hi havia altres dracs que tenien altres dons, per exemple el drac Blauet tirava foc blau per la boca, el drac Negròs era fosc, tenia quatre ales i sabia volar, el drac Ensiny, que tenia un nom molt estrany, tenia el poder de fer ploure i el drac Savu tenia el do d'amagar el seus tres caps darrere seu.

Al poblat no valoraven gaire al Pinxo-inxo, perquè deien que no tenia un do molt divertit i un dia li van dir que no volien jugar amb ell perquè no era guai. Aleshores, en Pinxo-inxo se'n va anar a plorar a la seva cova perquè no tenia amics que vulguessin jugar amb ell.

Passat uns dies, un virus molt contagios va arribar a la ciutat i va encomanar a tots els dracs del poblat. Els dracs, cada vegada més malats, necessitaven un metge, però no tenien diners per pagar-ho. Aleshores, el drac Blauet va pensar en les monedes d'or que cagava en Pinxo-inxo, va anar a la seva cova, li va explicar el que passava i li va suplicar que els ajudés.

El drac Pinxo-inxo li va dir: -No et preocupis company, aniré a buscar al millor metge de dracs i pagaré els seus serveis amb les meves monedes d'or.

Passats tres dies, el Pinxo-inxo va trobar a un molt bon metge de dracs i li va explicar el que passava. Aleshores li va prometre un munt de monedes d'or si aconseguia curar als dracs malalts. El metge li va dir que els hi ajudaria, però que no tenia cap medi de transport. En Pinxo-inxo, una mica insegur, li va dir: - Pots pujar a la meva esquena i jo et portaré corrents.

A l'endemà en Pinxo-inxo arriba al poble amb el millor metge de dracs, que aten als dracs malalts un per un i diu que amb la medicina especial es posaran millor.

Finalment, el metge els aconsegueix curar i els dracs que estaven malats fan una festa en honor al Pinxo-inxo. A la festa, els dracs aixequen al Pinxo-inxo i li diuen que té el millor do de tots. Li diuen moltes gràcies i es fan amics d'ell. Des d'aleshores els altres dracs, que mai han oblidat el que va fer per ells, juguen sempre amb ell i en Pinxo-inxo mai més s'ha sentit sol i trist...Conte contat, aquest conte ja s'ha acabat!

Nazia

Júlia Castaño
Premi categoria B

POLSERÀ

Jo lligava els meus cordills blaus i morats
a la teva nina
com si d'un amarratge es tractés
i no volia deixar-lo anar mai.

Cadascuna de les seves corbes era un record
que em lliscava entre els dits.

Cadascun dels seus nusos era un moment.

Cada gir era una d'aquelles veus
que s'escoltaven callades quan parlaven.

Aquells cordills s'enredaven entre ells
com la meva veu i el teu sospir.

Jo lligava els meus cordills blaus i morats a la teva nina
amb l'esperança de que aquells nusos del cordill
ens ajuntessin sempre.

Spiderman

Berta Bermejo

Accèssit categoria B

VIDA

Són aquells dies dolents,
on el full es trenca,
aquest mateix full,
on vam predestinar el viatge de la nostra vida.

Dona voltes i voltes,
però sempre acaba igual
tragèdia.

Una taca negra,
s'estén per tot el cos.

La viva va decidir ,
que no volia veure't amb nosaltres.

Últimes hores,
últims minuts,
últims segons,
per respirar,
per observar,
per gaudir la teva vida.

Batman

Eduard Castelló i Pujol

Premi ex aequo categoria C

BONNIE & SERGIO I LA SANDRA

BONNIE & SERGIO

No es podia creure que hagués deixat anar aquella mítica frase: – Tothom amb les mans enlaire, això és un atracament! – De fet, l'havia dita en castellà. Li sonava més convincent i una mica, també, per confondre'ls. Tenia raons suficients per fer el que estava fent, malgrat el fibló de la culpa l'obligava a autojustificar-se. Es veia com un Robin Hood modern i es sabia carregat de bones intencions. Va ser dels primers de caure quan l'empresa, que finalment van deslocalitzar, va iniciar l'ERE. Aquella maleïda crisi cuinada per les elits s'havia endut el pis de propietat, els estalvis de tota una vida i totes les il·lusions. Se sentia com un activista antisistema, gairebé com un heroi lluitant contra el monstre capitalista, que era a punt de recuperar el que la banca corrupte havia pres al poble. Aquell dia, a més, trobava que tenia el guapo pujat.

La va veure enmig de la filera dels clients. Era preciosa. Un xic massa jove, però que collons! Empès per l'eufòria d'adrenalina que portava, i convençut que en aquella situació l'eròtica del poder li anava a favor, li va etzibar un – Tu, vine amb mi! – La va conduir fins al despatx dels sotsdirector i la mirar fixa als ulls, tan a prop, que els seus llavis eren a punt de tocar-se.

El posat rebel i serè d'ella li va fer pensar que seria una companya d'aventures fantàstica. Va imaginar que li feia un petó i que tot seguit es devoraven desesperats. Que l'entenia perfectament i que fugirien plegats. Bonnie & Sergio. Va riure per dins, gairebé enamorat, mentre li llençava una profunda onada d'alè i complicitat.

LA SANDRA

La setmana no podia haver començat pitjor. No era la feina de la seva vida, però ara mateix la necessitava si no volia acabar perdent la custòdia del Joel. Sí que estava farta d'aguantar

aquell imbècil de cap que tot el dia li feia brometes de merda mentre li repassava els pits i les cuixes amb la mirada, però ho aguantava força bé fins que aquell matí quan eren al magatzem al molt lletós se li va escapar la mà i la va agafar pels malucs per acostar-la al seu paquet. Només notar les grapes a sobre es va bloquejar i una sensació de repugnància li va baixar des del clatell fins a la figa. No se'n va poder estar i automàticament se'l va treure de sobre com va poder, amb un genoll directe als pebrots. A mig matí ja l'havien fotut al carrer i ara només volia cobrar el taló del finiquitu.

Estava tan abstreta pensant en tot plegat que quan un dels atracadors va fer aquell crit a ella quasi se li aturà el cor. – Quina puta merda de dia! Només faltaria que ara em robessin el coi de taló – Rumiava la Sandra en el moment que massa a prop va sentir uns mots: – Tu, vine amb mi! – Era la veu profunda i autoritària del que aparentment manava més. La por la va paraitzar quan el paio la va agafar de la mà per dur-la a un despatx. No podia ser, tota aquella merda el mateix dia. Era un vell de quaranta o cinquanta anys que panteixava com un porc i li suaven les mans. La mirava directe als ulls amb cara de voler dir alguna cosa. La Sandra era incapaç d'articular cap mot que la protegís, que negociés un tracte més suau. Va notar que aquell cabró repugnant anava calent. El molt fill de puta tenia un alè pudent insuportable. Es podia endevinar que havia esmorzat tonyina.

FI

Dolça metzina

Alfons Segura

Premi ex aequo categoria C

L'ACTOR

Aquella vella pastera de fusta no aguantaria un altre embat de la mar, érem vint persones amuntegades com porcs. L'aire s'havia aturat i ni tan sols sentíem la remor de les onades dins la boira espessa que s'arrossegava sobre els nostres caps. La pesantor del silenci ens embolcallava com un mirall del nostre sofriment. Escodrinyàvem amb desesper una llum d'esperança en un horitzó que ens era invisible i la cercàvem en un vaixell de rescat que evités una tragèdia que a hores d'ara semblava anunciada.

Feia dos dies que el motor, en un xiulet ofegat, va aturar el brunzir i ens va deixar a la deriva dins de la maleïda boira amb les vitualles exhaurides i les cantimplores buides.

Recordo amb amargor les paraules del traficant quan va dir-nos: "Us trobaran a temps abans d'esgotar el combustible". Però ara el temps s'ha aturat.

Observo els meus companys i veig els seus llavis moradencs incapaços d'engolir un rajolí d'aigua; la pell socarrada, farcida de salnitre que s'esmicola com l'escorça vella. No tenen forces ni per aixecar les parpelles, ploren amb grans espasmes i tremolen esglaiats com ocellets caiguts del niu. Escolto la pregària d'un musulmà que s'esvaeix a l'aire com una sonsònia inintel·ligible i veig una noia jove estrènyer contra la sina un nadó amarat per les llàgrimes de la mare; la resta, amb el cap recolzat al pit i vençuts per l'adversitat, semblen oferir el clatell al botxí. La vida sens escapa surant en un taüt que fa el seu camí cap a la mort.

Em poso dret, faig un esforç perquè la meua veu rogallosa capti la seva atenció. Vull distreure'ls dels seus negres presagis, aixecar-los l'ànim i la voluntat de viure. Llavors, com si la pastera fos la platea d'un teatre, recito fragments d'epopeies que parlen dels nostres herois que s'han sobreposat a la desesperança i han derrotat l'infortuni. El poema de Gilgamesh, rei d'Uruk,

l'home que no volia morir, que cercava la glòria i la immortalitat, s'escampa encoratjador com si lliurés un respir al patiment.

Si caic, hauré conquerit la fama.
La gent dirà: 'Gilgamesh caigué
lluitant contra el ferotge Humbaba!...
Estic decidit a penetrar en el bosc dels cedres,
Fins ara és feliç el meu cor:
escolta aquest cant, veig una flor
vull fundar la meva glòria...

Declaro les onze tauletes. Observo el canvi en els seus semblants i els hi arrenco un somriure apagat. El so de la flauta em fa costat i sento les veus a cor dels companys recitant la tornada, que ressona enmig del no-res.

Gilgamesh! Gilgamesh!,
Gilgamesh, savi en tot.
Vol immortalitat,
ell cerca vida eterna.

Els aplaudiments esmorteïts em fan lliscar una llàgrima cara avall. Per unes hores han oblidat la realitat del moment abstrets per la màgia de la poesia. Tant de bo les nostres veus siguin escoltades per algú!

Tanco els ulls i els records em venen punyents a la ment. La meva vocació de comediant em va portar a estudiar arts escèniques, per viure del teatre i ser un actor aclamat i famós. Jo tenia il·lusions i projectes. Ben aviat el desengany va ser el signe que va acompanyar les meves passes. Els somnis feliços és van convertir en realitats amargues. Vaig ser superb i altiu. No vaig aprendre de les decisions equivocades, ni vaig atendre els consells assenyats dels companys. Vaig ser l'únic culpable d'haver acabat d'artista ambulat cercant uns minsos diners per sobreviure. Una feina menyspreable que em va dreçar a la beguda per sostreurem de la frustració fins a convertir-me en un actor fracassat.

Jo vaig escollir aquella vida de merda.

Ara penso que aquesta ha sigut la millor interpretació que he fet en la meva dissortada existència i potser l'última.

Deixo anar el braç fora la pastera, gairebé no he d'allargar-lo perquè els meus dits toquin l'es-

cuma blanca. Els pensaments se m'estronegen de sobte, la pastera fa aigua, s'enfonsa i els nostres peus clapotegen en els bassals. Se'm glaça la sang i els crits esfereïdors estripen l'aire.

L'estrofa que els he amagat em perfora la ment com un fibló de mort.

A on vas, Gilgamesh?
La vida que cerques
mai la trobaràs.

Tot s'ha acabat, aquest final de tragicomèdia grega no l'he escollit jo, com tampoc vaig escollir la guerra, ni vaig escollir néixer a Síria.

Arcus

Graciela Montello

Premi categoria D

M'AFERRO A TU

En aquest moment.

En el forat més negre de l'angoixa.

En la tremolor de la por desconeguda.

En el disgust d'un dia qualsevol.

En el dolor inexplicable de la pèrdua.

M'aferro a tu.

En la meva alegria i els meus sentiments.

En els meus desitjos i en la meva passió.

En la meva nostàlgia i en els meus records.

En la meva memòria.

M'aferro a tu.

Altra vegada, com una fada, com un àngel custodi, ets al meu costat.

No tens totes les respostes, ni totes les solucions.

Però ets aquí... O allà, on et busqui, on et trobi... Sempre hi ets.

I vas sortint del meu cor, per aquesta sang que recorre les venes, fins a la meva mà.

I la eina que sosté, ella vessa en el blanc paper i jo...et dono les gràcies.

I m'aferro a tu.

Valentina Retard

OBRES PRESENTADES PER CATEGORIES

EDICIÓ 2019

Emma Cardona

Categoria A1

L'OVELLA DE PELUIX

Avui us parlaré de l'ovella de peluix.

És de vellut, de llana o de seda, amb un pèl força llarg que s'utilitza molt per fer ninots i animals de joguina.

La seva forma és ovalada com un ou. El seu color blanc la fa brillar com una estrella. Està fet d'una llana molt tova. La seva textura suau s'estén per tot el seu cos. Té les mateixes parts que nosaltres: el cap, les cames, els braços, les orelles.

Serveix per fer bonic i per decorar. A mi també em serveix per dormir igual que als qui volen dormir amb ninots.

Tulipan

Aithor Aguirre Alonso

Categoria A1

LES AVENTURES DE LA FAMÍLIA

Hi havia una vegada una família amb dos nens que van visitar una illa d'Escòcia.

Per arribar a l'illa havien d'atravessar a peu una passarel·la molt llarga.

Van donar una volta a l'illa, van veure uns ocells que semblaven pingüins i van visitar un bunker abandonat.

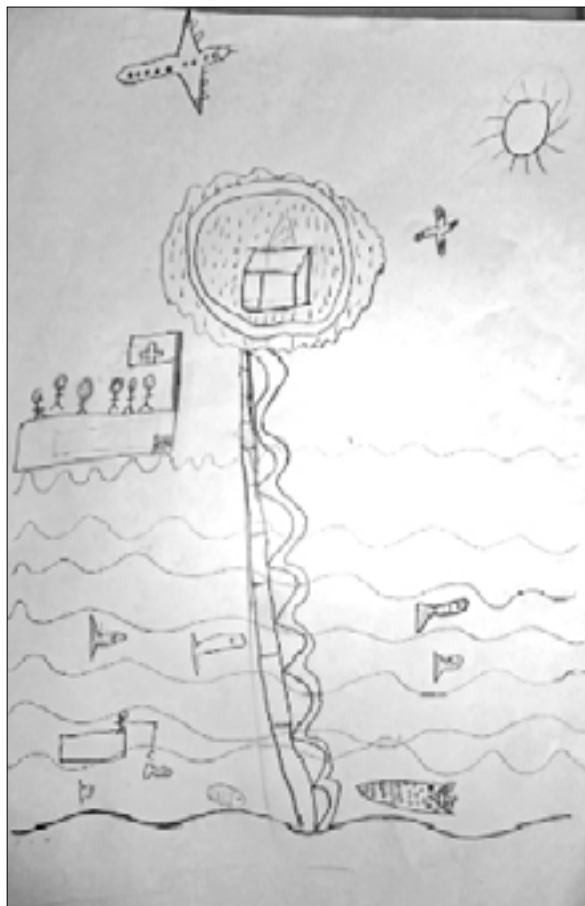
Després de dinar van anar cap a la passarel·la, però es van trobar que estava inundada perquè havia pujat la marea.

Llavors van trucar al telèfon d'emergències 112 amb el mòbil de la mare, que menys mal que s'havia portat la tarjeta.

Després de mitja hora van venir dos rescata-dors amb una barca de motor i van portar a tota la família cap a la costa.

Va ser una aventura molt emocionant!

Rohtia

Guiu Moll Martí

Categoria A2

LA TRIBU MENJA FERRO

N'Eddie era un caça recompenses. Li havien parlat d'una perla que hi havia a una illa i li havien fet l'encàrrec d'anar-la a cercar. Així que va reunir als seus col·legues: Na Max, a qui tothom li deia Mad Max, en Peter i na Lucy.

Ayuwoky havia estat una illa tropical molt coneguda per què hi tenia l'"Adventure forever", però un dia va arribar un creuer ple de turistes "podrits".

L'illa va ser destruïda, bombardejada, per ser més exactes, però no tota la illa... Només la zona a on hi havia l'Adventure forever, que era una mena de parc d'atraccions aquàtic. La gent, però, deien que hi havia caníbals, però els amics no creien en tonteries com aquestes, només n'Eddie s'ho empassava tot.

Quan van arribar a el port, un 4x4 els esperava per portar-los. Estava ple d'armadures.

- Què és això? – va demanar en Peter.

- El què? Les armadures d'acer? – va dir el conductor del cotxe.

-Sí, exacte.

- Ah, doncs són pe els caníbals. Ells ho cremen i s'ho mengen, així no se'ns mengen a nosaltres.

En arribar a la frontera del parc el conductor els hi va dir que havien d'agafar la "porta dels Deus", que es trobava just davant del campament caníbal. Els hi va recomanar que agafessin les armadures per si de cas...

Tots quatre les van agafar sense pensar-s'ho.

Estava infestat de caníbals podrits que es passejaven d'una banda a l'altre sense rombe fix. Van haver de córrer cames ajudeu-me per poder-se enfilear a la piràmide dels Deus. Un cop a dalt, la Mad Max es va lamentar de no tenir una ballesta i poder fer punteria des d'allà dalt a tota aquella colla de zombis. A en Peter, a qui no li agradaven gens les armes, li va semblar estupendo que la Mad Max no en tingués cap, de ballesta, tenia molt bona punteria, certament. Després d'anar per passadissos interminables i laberíntics, van arribar al cor de la Piràmide a on es trobava la perla dels Deus. Quan estaven a punt d'agafar-la es van començar a sentir tambors.

- Què és això?? – va demanar en Peter ben espantat.

- No toqueu res!! – va dir na Lucy.

De cop es van apagar les llums que hi havia, es va deixar de sentir sorolls i es van encendre tres fanals. Els tambors van tornar a sonar. Cada vegada sonaven més i més forts. I, de cop, va arribar algú. Es va acostar a la llum i se va veure el rostre. Era una persona amb una sola cama! Els nois estaven espantats! No sabien què fer i, de cop, es van encendre tots els llums: focus i més focus il·luminaven l'interior de la piràmide. La dona d'una sola cama va dir mirant a un punt fix: Quina gran actuació!!! Us felicito!!

Era una gravació per una pel·lícula!!

Aninom

Helena Moreno

Categoria A2

RECICLATGE

Que faig amb l'ampolla?
Si la recicles, serà una joia.

Que faig amb el paper?
El dones la volta i dibuixa-hi un cirerer.

No el llencis al mar,
No el llencis al terra,

Si no recicles
No ens ajudaràs.

Si tu recicles
El mon salvaràs.

D'un mon
ple de brutícia i
contaminació .

Tu pots,
tu pots salvar el mon
De tot allò que et fa por.

Violeta

Berta Vidal

Categoria B

23 DE JUNY

Feia dos anys que ningú sabia res d'ella, s'havia esfumat, havia desaparegut com la claror de la lluna en la nit més negra. Ningú sabia què havia passat, ni per què, ni on, ni exactament quan. Almenys ningú, acceptava saber-ne res. Alguns deien que s'havia escapat a la recerca d'aventura, d'altres que l'havien segrestat, fins i tot van arribar a dir que era morta... Tant se val, l'únic que era cert és que després de la nit d'aquell 23 de juny l'Aina, va desaparèixer. Una nit màgica de revetlla, que amagava un secret molt més obscur.

L'Aina era la menor de tres germanes, d'una família d'origen humil. Feia poc havia fet 17 anys, ara, en tindria 19. Era una noia alegre, molt extrovertida i amb una colla d'amics bastant gran. La Paula, la seva amiga inseparable, compartia amb ella una gran passió pels misteris i eren molt curioses. Ara la Paula s'havia convertit en un veritable misteri, des d'aquell 23 de juny, no parlava amb ningú i sempre estava sola, com si estigues trastornada per alguna cosa que va passar aquella nit, com si amagues un secret. El que era segur, és que la Paula sabia més del que deia. Vivien a la Molina, un petit poble de la Cerdanya a prop de Puigcerdà. Era un poble tranquil, estranyament passava res especial o fora del comú. Durant els mesos d'hivern s'omplia de turistes i esquiadors, però a l'estiu, no hi anava ningú tret d'algun boletaire. L'única cosa que alegrava el poble durant les vacances, era la casa de colònies. Any rere any hi venien una pila de nens a passar-hi unes setmanes. L'Aina i la Paula hi havien fet alguns amics i quan venien, les anaven a veure. Aquell any, però, era especial, la casa de colònies feia 50 anys de

la seva obertura, i ho celebrarien en una gran festa, el dia de Sant Joan. Justament, el dia que l'Aina va desaparèixer.

Tothom estava molt content per la notícia i esperaven amb ànsies que arribés el gran dia de la festa. L'Aina ho tenia tot preparat, aniria amb els seus amics a la festa i més tard es quedaria a dormir a casa la Paula, serà una nit màgica -pensava-. Els preparatius de la festa van començar uns dies abans, els amos de la casa van demanar a tothom que pogués, que vingués a ajudar. La Paula i l'Aina, que durant aquelles dates, ja havien acabat l'escola i no tenien res per fer, s'hi van apuntar. Pintaven rètols, repartien fulletons informatius, muntaven parades... Però des dels primers dies es van adonar que alguna cosa no era del tot normal: La Cristina, la filla dels amos de la casa, dos anys més jove que elles, es comportava d'una manera estranya. Sempre estava nerviosa, absent, com si alguna cosa li preocupés. A vegades, les dues amigues, l'observaven; intentaven no immiscuir-se gaire, però tot i així la curiositat les superava.

Un dia, l'Aina es va despertar de matinada, els rajos del sol començaven a sortir des de l'horitzó. No podia dormir, va sortir de casa i va començar a caminar cap a la plaça del poble. Tot estava en silenci; no semblava el mateix poble, estava tot fosc, sense vida, però ple de pau. Mai havia vist els carrers de la Molina amb aquells ulls i llavors, la va veure. A la Cristina, asseguda en un banc, amb un cigarret a la mà. L'Anna va pensar d'acostar-s'hi, però mai, li havia agradat l'olor de fum. Llavors, se li va gelar la sang; aquella olor, no era precisament de tabac...

Coneixia la Cristina des de petites, i mai, s'hauria esperat això d'ella. Era cert que durant els últims anys d'institut havia passat per una etapa no molt bona. Entre que els seus pares s'havien separat, i que la seva germana gran havia marxat de casa, ja no era la mateixa, s'havia distanciat de les seves amigues i les seves notes havien baixat.

L'Aina va girar cua i va tornar a casa seva, sense deixar de pensar en el que acabava de veure. Es va ficar al llit i va desitjar haver-se equivocat. Podia semblar una mica exagerada, però quan ella tenia tan sols deu anys, el seu cosí, va morir a causa de les drogues, i des de llavors, cada cop que sentia a parlar d'aquestes, el recordava.

Era el dia de la festa, tothom estava content, però l'Aina no podia parar de pensar en tot el que havia passat unes hores abans. La Paula, com era costum, va adonar-se que la seva amiga estava neguitosa per alguna cosa i la va convèncer perquè li expliqués. Ella va quedar tan sorpresa com l'Aina, i van pensar que potser haurien de fer alguna cosa, però van decidir no pensar-hi gaire i gaudir de la festa. I és van despedir per anar cada una a casa seva a preparar-se, sense saber que aquesta era l'última vegada que es veurien...

S'havia posat el seu vestit més bonic, amb una cua apretada ven alta, i els seus aros preferits, estava llesta. Va sortir de casa, tot just eren les deu. Caminava murada amb el vestit de vellut negre. En aquell moment, va parar en sec. Era ella, estava asseguda en un petit banc al costat de mirador de la casa de colònies. Era molt guapa, segur que li esperava un futur brillant -va pensar-. No podia deixar que les drogues li arruinessin la vida. Es va acostar ella i se li va posar al davant, d'esquena al mirador. Llavors li va dir tota la veritat; que l'havia vist aquella matinada, que no podia parar de pensar en això, però que sobretot, havia de buscar ajuda.

La Cristina no s'ho podia creure, s'odiava a ella mateixa per no haver vigilat més, no sabia que fer, no podia deixar que ningú més descobrís el seu secret. En un acte de desesperació va empenyar a l'Aina i va sentir el crit de la jove caient al vuit. Però dins seu va sentir alguna cosa molt més obscura, va sentir el crit d'una jove intentant salvar-se de si mateixa.

Tokio

Marc Cardona

Categoria B

UN PODER ESPECIAL

Una vegada hi havia una nena que es deia Anna i que tenia 12 anys. Ella tenia un poder extraordinari: podia crear vida. Tot el que tocava es convertia en ésser viu. Ella s'ho passava molt bé a la seva habitació perquè sempre era una festa amb totes les seves joguines que ballaven per allà. Els seus pares no sabien com li va aparèixer aquest poder a la seva filla però cap metge els havia dit cap raó.

Un dia estava jugant a fet i amagar amb els seus peluixos, ella s'amagava de l'os de peluix. Normalment no la trobaven i acabava guanyant. Però aquell dia la van trobar molt de pressa i quan es va acabar la partida se'n va anar a dormir. L'endemà era el seu aniversari! Ja deixaria l'etapa de nena i començaria l'adolescència. Quan es va aixecar totes les seves joguines la van felicitar i li van donar regals. Hi eren tots menys l'os de peluix. L'Anna el va trobar a faltar de seguida perquè era el seu preferit. El va buscar per tot arreu i al final el va trobar. La tristesa la va envoltar en veure que el seu estimat os ja no tenia vida. I des d'aquell dia, ningú sap perquè, cada any l'Anna es quedava sense una joguina.

Quan l'Anna va tenir la seva primera filla, l'Emma, li va regalar totes les seves joguines de quan era petita. Quan l'Emma les va tocar totes les joguines van tornar a cobrar vida. L'Anna estava molt contenta.

Aquell poder es va anar transmetent per totes les generacions. Tots els descendents de l'Anna, igual que ella, perdien el poder en complir 13 anys.

El principi de l'adolescència.

L'os de peluix

Judith Tomás

Categoria B

L'HIVERN

El dur i llarg hivern passa lent,
fent que gaudeixis d'ell tot el temps.
Contents per la calor de l'ambient familiar
i dels menjars de nadal.

A la nit els carrers es van il·luminant
amb els somriures de la gent al passar.
La gent passa corrents,
com si no arribessin a temps.

La gent com formigues comprant.
Tot es xivarri i cançó
Tothom sortint i entrant.
Guarnit l'arbre i el pessebre
Mentre la família fa el menjar.

Parlant més del nadal que de l'hivern.
aquell hivern dur i llarg com passa.
Nosaltres pensant en el que vindrà després,
mentre el fred ens travessa com una espassa.

Des de petits somiant aquell instant,
tres deus que ens porten el que demanem.
Sens dibuixa un somriure impressionant,
més gran del que et puguis imaginar.

Al acabar l'hivern ens adonem,
hem de baixar del cel suau.
Aquell somriure s'esborra ràpidament,
quan veiem que el somni cau.

L'hivern no és res sense el nadal
i la il·lusió mai s'ha d'allunyar.

Catwoman

Lúa Fernández

Categoria B

L'ÚLTIM DIA

Avui és el dia,
el dia final.

La gent em pregunta que perquè estic feliç,
si és el meu últim dia.

Però no m'importa,
perquè avui faré tot alló
que no he fet mai.

Primer aniré a Londres,
de petit vaig anar,
i menjaré aquells bombóns tan bons que vaig tastar.

Després aniré a donar un tomb per la ciutat
i l'última nit miraré focs artificials.

Esclata una llum blanca
mentre els meus ulls es tanquen

Flash

Lucia Cuenca

Categoria B

VIDA REAL

I si tot això és una farsa?

I si jo no sóc qui sóc?

I si no som res?

Només unes titelles?

L'entreteniment d'algú?

I si no venim d'on creiem?

I si sempre hem estat vivint una mentida?

I si hi ha un altre món més enllà?

I nosaltres aquí,

sense saber res,

pensant que som els únics, tan incrèduls.

I si algun dia,

quan tanquem els ulls,

ens veiem en un altre món

on ja no som titelles,

sinó els fills que les gestionen.

A on només estirant una mica

podem controlar el nostre destí:

Simplement deixant anar uns fils i ser, a la fi, lliures.

Iron Man

Lucia Gómez

Categoria B

RECORDS

Res és etern,
Miro el cel i et trobo en un núvol.
Bufa l'aire, t'esvaeixes.

Penso en tu,
I en un instant tornes aquí.

Recordo aquells dies grisos,
Aquelles tardes difícils.
L'esperança de que tot sortís bé.

Aquells alegres moments,
En els que res ens podia fer parar de riure.

Qui s'hauria imaginat,
Que dies després ja no hi series.

Sembla que tot allò va acabar,
Però el teu record mut,
Segueix present a la nostra ment.

Potser d'això es tracta tot,
De poder sentir-te,
Encara que ja no siguis aquí,
Encara que ja no estiguis amb mi.

Doctor Strange

Maria Bejanaro
Categoria B

RECORDS DEL PASSAT

Em llevo d'un somni
i veig la bombeta que il·lumina la foscor.
I al fons tu mirant-me amb els teus ulls de mar.

No fa falta que formis més rius,
ja no salten espurnes - et dic.

Tanco els ulls,
i veig com creues les aigües,
com camines sobre la neu,
com regales roses vermelles.

Tot per tornar a escoltar
La teva veu aguda
i oblidar la corda que es prendia tota la estona.

Quan torno a obrir els ulls...
ja no hi ha ningú.
On ets?
On has anat?
El teu rostre s'ha esfumat.
El teu perfum ha deixat d'olorar.

M'apropo a la finestra,
la bombeta s'ha espatllat.

Només veig un espai ple de colors,
però tu ja no estàs.

Wonder woman

Gerard Ruiz Pitarch

Categoria B

UN AMOR IMPOSSIBLE

Em vaig cegar
buscant la llum,
un amor impossible
en un mar immens.

Vaig obrir les barreres
de les meves fronteres
deixant veure
el meu jo

Exposat al perill
d'un amor intens,
em vaig perdre
Buscant- te a tu.

Em vaig quedar,
massa sol
sense tu.
El teu record em fa viure

I em fa mal,
ho entens?

Hulk

Adrián Asensio

Categoria B

REMORDIMENTS

Neix el dia i mor la nit. Hi ha molt de soroll i em desperto, és dilluns. Odio els dilluns, vaig a esmorzar, em dutxo i em rento les dents, vaig a la meva habitació a vestir-me. Abans d'anar-me'n miro sota l'escriptori, no hi és. No recordo el que és, però sé que em falta.

Surto al carrer i tots em miren, ells ho saben. Començo a estar nerviós, tinc fred. Començo a córrer, la meva meta és lluny, ningú em segueix. Em perdo en el camí i no tinc brúixola, estic sol perquè ningú em busca. Tots saben qui sóc, però ningú em coneix, jo només corro perquè he de trobar-lo.

Si pregunto ningú contesta, tots ho saben. Els meus amics no hi són, la meva família tampoc, mai tornaran. Jo segueixo corrent, fugint? No ho sé.

Estic cansat però puc parar, m'observen. Arribo al final i no hi ha sortida, estic tancat. Tothom em mira, no falta ningú. Què està passant? Tots m'ignoren, tots ho saben. És hostil i tinc pànic, estic suant, tremolo i crido.

Tot és blanc i no hi ha ningú, la por em paralitza no puc continuar corrent, torno a cridar.

I de cop i volta ho veig, hi és davant els meus peus, en aquest moment m'adono, sempre va estar i per fi em va arribar. M'acosto per recollir-lo i s'esvaeix, convertint-se en pols, és tard, no queda res.

Estic sol, no hi ha on anar, s'acaba la meva carrera. I de sobte caic, en caiguda lliure, al forat. Potser sigui la meva fi, la caiguda mai s'acaba, no veig res tot és negre només estic jo i els meus pensaments.

Despert al llit, i hi és, vigilant. Ningú ho sap, el meu patiment desapareix. Va ser tot un somni, Déjà vu ?, potser, el recullo i l'incinero a la meva llar de foc, es fa cendra. Ara sí ha acabat.

Em torno a sentir viu, persona, torno a la meva llar i me'n vaig a dormir. Tranquil, perquè sé que mai tornarà.

Homer

Clara Calvo i Viciano

Categoria B

INESPERAT

Hola sóc en Zack, un estudiant d'institut. Anava tot bé quan de cop una visita ho va canviar tot. El director em va cridar al seu despatx i allà hi havien els meus germans petits asseguts.

-Passa res?- vaig preguntar amb un to preocupat.

-seu, si us plau- es va limitar a dir ell. Quan ja estava assegut ell va prosseguir amb l'explicació- No t'espantis - és irònic perquè quan algú diu això fas tot al contrari- però... la teva mare és a l'hospital.

- que ha passat?- van ser les úniques paraules que vaig poder pronunciar, dels ulls dels meus germans estaven plens de llàgrimes que volien sortir

- la teva mare era de camí al l'escola amb els teus germans - l'inspector fa una pausa, beu aigua i segueix parlant - quan un cotxe els a atropellat. Com pots veure, els teus germans no tenen ferides greus, però a la teva mare ha rebut tot l'impacte i està en coma a l'hospital.

No sabia que fer, ni que dir, estava en estat de xoc. - com... a passat?- pregunto amb la veu trencada. Els ulls se'm omplen de llàgrimes que volen sortir, però intento retenir-les. - el conductor del cotxe s'havia quedat dormit... però la policia ja s'ha encarregat d'ell.

Ha pasat una setmana des de l'accident i la meva mare segueix en coma, des de aleshores no hem anat a classe i a les nits dormíem al seu llit. El dia de l'accident em vaig cada al seu costat tota la nit i els meus germans van anar a casa amb l'avi. Demà és dilluns i ja tornarem a classe i al migdia aniré a l'hospital i a la tarda el meu avi portarà els meus germans. Quan arribo davant de la seva habitació hi ha enfermeres que entren i surten sense parar.

-pasa res?- li pregunto a una enfermera que sortia. Però ella es limita a dir:

- vés a la sala d'espera ara t'informarem.

Tres quarts d'hora més tard bé al doctor on estic sentat. - la teva mare s'ha despertat. Ara ha de fer repòs i quedar-se en observació. Però pots passar a veure-la.

-Gràcies doctor- i em dirigeixo a la seva habitació

-Zack... - diu quan entro a l'habitació i esclata a plorar. - ho sento... ha estat culpa meva... si hagués vigilat més...- diu ella plorant.

- no és la teva culpa va ser el conductor que es va quedar dormit- intento no plorar però no puc aguantar. - i l'Anna i l'Unai estan bé?- pregunta ja més calmada. - Sí l'Anna té un braç trencat, però està bé. I l'Unai té un esquinç peu i al canell però ja camina bastant bé només a de fer repòs.

I de cop la porta s'obre aquells dos van corrents a fer-li una abraçada. L'avi plora d'alegria i també li fa una abraçada.

Dues setmanes després ja va tornar a casa.

Lluna Blava

Mercè Castellón

Categoria C

EL SOMNI D'UN BONSAI

A l'oncle d'en Narcís li havien regalat un bonsai molt bonic.

L'oncle explicà que aquell arbre tan petit era molt vell, que tenia més de quinze anys i que s'aconseguia fer-los tan petits seguint una tècnica que havien inventat els japonesos; que molta gent creia que els feien patir per aconseguir tenir aquelles formes i aquelles branques tan retorçudes, però que no era pas veritat, que les persones que feien els bonsáis eren gent molt exquisida i amb molta sensibilitat i que els arbres els tractaven amb molta cura.

En Narcís va contemplar el bonsai una llarga estona i no va entendre res. Només li semblar que l'arbre era molt bonic.

Quan se'n va anar a dormir va somniar que el bonsai li parlava

-No n'estic gens, d'orgullós, d'ésser un bonsái tan vell i tan bonic- li deia amb veu trista-. Jo hagués volgut ser un arbre ben gran, un arbre qualsevol i haver crescut en un bosc, o simplement en un carrer d'una ciutat. No he sentit mai el sol de ple, no he rebut la pluja, la forta pluja de les tempestes i no he gaudit mai del vent. Quan el sento bufar, i presento que les branques dels arbres es dobleguen a la seva força, sento una enyorança immensa. Sóc un bell bonsái però... a quin preu! No he fruit mai del goig de tenir entre les branques un niu. Imagines -deia el bonsai-, tenir un niu entre les branques, contemplar la parella d'ocells preparant-lo, i com ponen els ous i com els coven, viure la naixença dels petits ocellets, sentir en les meves branques les anades i vingudes dels pares tot portant menjar per aquelles boques sempre obertes

i, quan han passat una colla de dies, sentir les seves potetes i els seus pius-pius i veure com volen per primera vegada; i això una primavera darrera l'altra.

Mai en ple estiu he pogut donar ombra al caminant cansat, ni mai un pagès ha fet la migdiada a la fresca de les meves branques. No he pogut ser mai, mai un arbre! D'ençà del dia que unes mans amoroses-continuava el bonsai després d'un silenci- em colliren de ben petit i digueren: "tu seràs un bonsai", la meua vida va esdevenir un turment. Les mans, amorosament, em torcen les branques cada dia, les lliguen amb filferros, perquè no creixin lliurament. Des de llavors em controlen les fulles estrictament, tinc poca terra, les meves arrels pateixen fam. Em cuiden, em mimen, però jo sofreixo.

En Narcís es va despertar molt impressionat.

A l'endemà ho contà tot al seu oncle, i aquest li va dir que tot havia estat un somni, que els bonsais eren feliços, però en Narcís contemplà el bonsai de l'oncle i li va semblar que de les minúscules fulles hi queia una petita llàgrima.

J. Lacuesta P.

Victòria Vancells

Categoria C

ESPELMES

Mira que m'agraden les espelmes! Però potser li vaig donar massa importància quan li vaig explicar a la meva neta. Li va impactar tant que ara en tinc vuit al meu voltant! Encara que, donen caliu!

No sé com va començar la conversa, però el cert és que al veure que ella m'escoltava amb aquella intensitat em vaig deixar anar. Perquè vulguis o no, les espelmes han perdut molt del protagonisme que tenien anys enrere.

Ara que la nena no m'escolta (és massa petita encara per aquest tipus de reflexió) crec que la primera espelma de la meva vida va ser aquella que els meus pares van encendre la nit de la meva concepció. Estic segura del fet, atès que eren uns autèntics adoradors de la suau, càlida i amorosa llum que donen aquests petits punts de foc.

Però la primera espelma oficial va ser la del bateig. Si! Perquè al segle XX els nens o entraven a l'església per la porta gran o esdevenien un proscrit social, i els meus pares, això de la societat ho tenien molt en compte. Així que, als pocs dies de néixer, quan encara estàs en aquella fase on intentes superar el trauma del moment de treure el nas a la vida, et guarnien amb un vestit, normalment heretat de les àvies, et portaven a l'església, i el teu padrí portant un ciri (que no és res més que una enorme espelma) donava llum al moment en que el capellà de torn tirava l'aigua gelada sobre el teu cap que havia estat protegit i calentó fins el moment de passar a formar part de la comunitat catòlica.

Després les espelmes passaven a ser una part important de la teva vida. Deixant de banda les oblidades en un calaix que sortien tant sols aquells dies en que la llum elèctrica fallava, les espelmes eren fidels companyes dels aniversaris. Al principi feien una mica de por. Quan tens un any o dos, tenir una flama petita a prop de la cara, si més no, sorprèn! De mica en mica les vas vinculant a regals, festes, a tota la família fent que et sentis la reina del mambo i prenen una importància increïble! No hi ha ningú, tingui l'edat que tingui, que pugui imaginar un aniversari sense una espelma per bufar.

Ah! Però estimats amics que no heu viscut el segle passat! També hi havia espelmes als arbres de Nadal. Si senyor! Res de llumetes de colors que van fent pampallugues, comprades a “l’asiàtic” del costat de casa! Els arbres de Nadal tenien espelmes que s’havien d’encendre una per una! Els més clàssics, blanques amb un suport platejat i els més agosarats, de colors!

Tenim espelmes aromàtiques que donen vida a la nostre llar, tenim espelmes negres que donen un caire tètric al moment que es viu o que fan que la “ouija” sigui una mica més terrorífica i, qui no ha vist a les pel·lícules les banyeres envoltades d’espelmes amb la copeta de vi negre com a preludi d’una romàntica nit d’amor?

Malgrat altres escenaris, s’ha de reconèixer que les espelmes són part important de la cultura religiosa catòlica, que ha estat imperant a l’estat espanyol. Imprescindibles en qualsevol temple, en tots els seus rituals. Encara recordo el ciri enorme que jo portava a la mà el dia de la meva primera comunió. Del bateig ja n’hem parlat. Després el matrimoni, flors i espelmes, i el punt final al tanatori.

Però si adoro les espelmes és perquè el meu cervell té una estreta relació amb la imatge de l’escriptor creant amb una ploma d’au i “és clar que si” a la llum titil·lant de les espelmes. M’imagino a mi mateixa intentant plasmar un relat en unes condicions semblants i potser l’entorn posaria a la meva rústica ploma, paraules tan meravelloses com les dels nostres clàssics.

De tota manera continuo pensant que hauria d’haver estat menys efusiva a l’hora de demostrar com són de maques per a mi les espelmes. Ara n’estic envoltada, com un darrer homenatge de la meva estimada nena, i no és tan màgic com ha estat sempre. No sento la seva escalfor, ni la seva llum propera i amorosa, no sóc capaç des de la meva freda caixa de fusta de tornar a sentir aquelles sensacions que les petites o grans espelmes m’han produït al llarg de la meva vida. No puc aixecar-me i bufar-les com tants cops ho he fet, no puc fer boletes amb les seves restes com m’agrada i no veig cap pastis a sota, però en la fredor de la nit si que m’acompanyaran, espero! I si puc n’agafaré una per a que vingui amb mi en el meu viatge final.

Alma Vantor

Ferran Moreno

Categoria C

L'ESTIMAVA

No s'ho esperava i li va fer mal. No sap perquè, però li va fer mal, sobretot a l'ànima. Després va explicar que havia ensopegat amb la porta, que li havia caigut un pot mentre feia neteja a la cuina, que havia tingut un accident... i va deixar de sortir quan es van acabar les mentides i les excuses.

Tenia por, por dels cop de puny a la taula, por del soroll sobtat de la cadira en caure quan s'alçava fet una fúria, por de sentir els seus dits al coll que l'ofegaven, por de sentir com escopia el seu odi en veu baixa a cau d'orella. I tenia por d'estimar si estimar era patir tot allò en soledat, amb tristesa, dins un pou fosc que ningú veia perquè l'amagava.

Mai més, es deia i va punyir-se amb el ganivet, obrint la carn i abandonant-se al final mentre sentia el seu riure mesquí sense pietat.

Aquell dia tampoc s'ho esperava, com sempre, i li va fer mal un altre cop, però aquest cop amb un dolor profund, acarnissat, que li esquinçava l'ànima mentre ressonaven al seu cap aquelles paraules "No està bé del cap, s'ha volgut matar i no entenc per què" i martellejava el seu cervell el so de les corretges que li immobilitzaven mans i peus i la deixaven clavada en aquell llit, sola, humiliada i vençuda.

I encara l'estimava quan li va prendre els fills "estaran millor sense tu" li deien tots. I ella s'ho creia malgrat l'immens buit que sentia i la profunda soledat que l'envoltava. Ja no tenia ningú, feia temps, prop d'ella i només la seva ombra trista l'acompanyava. La seva ombra i el record massa viu del dolor lacerant i el gemec constant de la seva ànima esquinçada.

Va morir-se en solitud, en silenci però amb una amarga tristor que li dibuixava un rictus estrany. I va morir-se perquè l'estimava encara quan li va dir "podries morir-te d'una vegada". Sí, encara l'estimava.

Cullera de fusta

Marta Mallol

Categoria C

NAS DE PAM

Estimats lectors em permetreu que us expliqui, allò què em va passar el dilluns 22 de juliol quan estava en plena feina.

Em dic Manuela, i us diré que m'agrada molt treballar a casa dels altres. Les cases són llibres oberts que m'encanta llegir. Fins i tots les cases buides parlen. Els objectes que les omplen, diuen molt d'aquells que hi viuen.

Tinc una clau estrambòtica per obrir el pany de la porta de la casa de la senyora Lawrence. Setè pis, apartament de luxe 7A, a Manhattan. Els rics són l'antítesi de la simplicitat, tot en ells és complicat.

Em sento com si estès obrint la cambra de seguretat del Banc Nacional.

El meu nas és el primer a entrar. Ferum d'alcohol, de deixalles i d'herba. La fortor sembla alleugerida per una olor més agradable. Busco amb la mirada on em porta el nas: perfum de roses fresques acabades de tallar, col·locades en un gerro sobre una tauleta de marbre. Qui les hi deu haver posat? No hi ha ningú a casa!

Ampolles per terra i gots abandonats a mitja feina amb el gel desfet, després d'una batalla que sembla haver durat tota la nit. Recullo les restes del naufragi. Quin desgavell!

Trec la pols, el sol m'encega els ulls. Un gran finestral emmarca una vista de postal de Manhattan sobre un cel net i blau. No estic acostumada a tanta llum. El menjador de casa meva dóna a un pati fosc ple de roba estesa on també les flaires són diverses: Pudor de peix fregit, oli cremat i vernís. El veí de dalt té el taller a casa. Per això el meu nas ensuma qualsevol cosa. Tinc un nas molt ben ensinistrat.

Passo a les habitacions dels fills. Llits desfets i restes de semen als llençols, la senyora és a Los Angeles en viatge de negocis. Els fills han fet festa grossa aquest cap de setmana. Jo també tinc un fill. És droga-addicte i fa temps que no es deixa caure per casa.

Com m'agrada aquesta solitud de la meva feina. Em permet espiar la vida dels altres. Obro un dels calaixos del moble. Jerseis, mitjons, calçotets i samarretes rebregades. Noto l'olor del suavitzant barrejada amb la olor de suor que és tan forta que se sent a la roba, encara que hagi passat per la rentadora.

Remeno la roba i laoloro. El meu nas no pot estar se'n. Les olors m'expliquen tantes coses. De sobte el meu dit índex nota una textura de plàstic, sembla una bossa i està amagada sota les samarretes de colors. L'agafo, dintre hi ha un paquet molt ben lligat amb dues gomes elàstiques. L'obro amb molta cura, el cor em bateja fort i els dits em tremolen perquè imagino el contingut del paquet. L'ensumo com un gos. Sembla material de primera! Li portaré al meu veí Leo. Ell sabrà què cal fer. Segur que en traurem una bona picossada!

Són les dues, hora de plegar. Ha estat un cop de sort! El meu nas sempre em dóna sorpreses. Sento el sol il·luminant el meu rostre a través del gran finestral i una agradable escalforeta a l'esquena.

És estrany deixar de treballar el primer dia de feina, però no em caldran diners per una bona temporada. És la fi d'una temporada dolenta i també la fi d'aquesta història!

Nineta

Gemma Aige Terés

Categoria C

PETITS, BEN PETITS

El fred escalfa
la paraula llibertat.
És primavera.

Trastorn em gires,
trastornat vaig rodolant.
Ball de la vida.

Núvols de boira,
lluna que enlluernes.
Ulleres de sol.

Subtil mirada,
respiració pausada.
Moments infinits.

Un astre del cel
il·lumina il·lusions.
Sonata del sol.

Fulles i tiges,
junttes esporgant el camí.
Naixeran les flors.

Buida l'ànima,
perduda infantesa.
Fruita madura.

Una llàgrima
per omplir una gran bassa.
Neix un nenúfar.

Aigua de cristall,
olor d'herba tallada.
Pètals transparents.

Em pica el nas.
Pessigolles en els ulls.
Nus a la gola.

Tinc el que puc.
No tinc tot el que vull,
tinc el que tinc.

Passa la vida.
Els dies van fugint
com les formigues.

Adol

Novament la nit.
Les pestanyes recullen
gotes de vidre.

Negre cafè,
cau el sucre damunt teu.
Dolça fusió.

Sota la pluja
amb els ulls mullats pel plor
tot es confon.

Revolució.
Lletres afilerades
buscant desordre.

Joaquim Ortega

Categoria C

SEMPRE MERAVELLOSA

Soc el teu mirall, mira'm, no m'intentis fer creure que m'estàs mirant, mira'm de veritat sense por.

La teva pell ha deixat de lluir amb els anys, cada arruga és una experiència, gaudeix, no et lamentis.

La finor de la pell ha desaparegut per donar lloc a unes petites taques, que encara que tu no ho creguis, no retreuen el teu rostre.

El blau dels teus ulls segueix brillant, no ho apaguis amb llàgrimes. Deixa que llueixi.

El teu meravellós somriure segueix aquí, amagada en algun lloc dels teus carnosos llavis, no l'amaguis, treu-la. Fes-ho.

Encara ets capaç d' enamorar, creu en tu, sempre has estat una gran dona, no permetré que ho dubtis ara.

Enamora al món, ensenya-li del que encara pots aconseguir si t'ho proposes, acaricia el teu rostre amb suavitat mentre em mires, pensa en quantes carícies ha rebut al llarg dels anys, quants afalacs, quants petons d'amor.

No deixis de mirar-me i escolta'm sempre he estat aquí, observant com el teu rostre canviava, com poc a poc et feies gran, com els teus ulls ploraven de pena.

És el moment de de canviar, de tornar a ser feliç.

No importa l'edat de les teves arrugues si el teu cor és jove.

Pitu

Albert Feliu

Categoria C

BARRETS A DOJO

Nois, això ser aturat és feixuc. Ser o estar, més aviat estic a l'atur. Malgrat tot no et pots desanimar Manel. He pensat en un negoci, una botiga et dóna llibertat, obres i tanques quan vols i pots fer de menys i de més a l'hora de triar el client.

Sí, sí... Ho he rumiat força. Primer vaig pensar en una botiga de forats, però això ja ho va provar en Pere Calder i crec que no en va vendre cap. Potser una parada de duros a quatre pessetes. Maleïda sigui! Ara per ara, ni duros ni pessetes estan a l'abast.

Rumia que rumiaràs. I si poso una botiga de vendre figues? Estaria força bé si no fos que els turcs ja hi tenen la mà trencada.

Doncs, vet aquí que treia el cap pel balcó cansat de barrinar. Per sota, a la plaça, hi havia una munió de caps i "eureka", posaré una casa de barrets. No penseu pas malament, ho dic amb el bon sentit de la paraula.

Sí, sí... Seria un bon negoci. Sabeu quants caps hi ha al món?

A Catalunya som més de set milions de caps grossos i durs de pelar i a les Espanyes n'hi ha quaranta-set de caps de ruc. Caram! Al món n'hi ha set mil milions.

Ara bé, cal saber que hi ha molts tipus de caps:

Que si caps pelats, caps de turc, caps verd, caps de pardal, caps calents, caps buits, caps d'ases, caps de mort... I fins i tot, caps de cul.

N'hi ha, a més, que també tenen el cap ple de serradures, ple de fums, el cap com un timbal o bé aquells que el tenen a tres quarts de quinze i, vés a saber quants caps.

A la nostra botiga hi haurà tants barrets com caps. Que el Sr. té un cap gros, no passa res... Una màquina li eixamplarà el barret. Que la Sra. Té el cap d'escarola, cap problema li farem a mida. Els nostres tècnics enginyers li faran un barret com cal.

He pensat que cal promocionar el negoci, per això perquè no sigui dit, tindrem visibilitat a internet amb les noves tecnologies de la comunicació

Cal anar a veure... Com en diuen que ara no em ve al cap. Aquells mig amanerats que fan anar les dones com uns espantalls, Si home... els de les passarel·les. Mal llamp! Els famosos modistes dissenyadors. Crearem barrets i tocats especials per a les noies, així seran una mica més altes i potser no passaran per la porta.

Els nostres barrets seran l'atracció de la sala i segur que farem negoci amb gent de classe. Vull dir els que són més vius que altres i que per això tenen més cales.

Farem anuncis a la tele a l'hora de les novel·les tan i tan llargues que acabes amb el cap com un timbal. Allí els mostrarem que amb els nostres barrets poden tornar a la normalitat i treure's del cap tantes bajanades.

Posarem la botiga en un centre comercial, d'aquells on la gent passeja i sempre acabem amb alguna rampoina que no saben a on posar. Els vendrem barrets que els faran pensar. Per què coi he comprat aquest trasto?

Senyors i Senyores, heu de saber que un barret és una peça que mostra la nostra personalitat. Que som uns pinxos, ens posem el barret de costat. Que ens toca la rifa, ens el portem a la mà per ventilar-nos. Que estem enfadats, ens el posem cap al davant. Cada un de nosaltres pot assajar a casa la millor manera.

Caldrà un eslògan amb una cançoneta de les que s'enganxen, Vaja! Com les cançons de l'estiu que passats cinquanta anys encara n'hi ha que les canten. Si home com aquella curta de gambals "Susanita tiene un barreton un barreton felix...."

Farem les coses perquè la gent se senti felix amb els seus barrets, que se sentin realitzats. Cal remarcar-ho: "realitzats". Allò que tanta gent busca desesperadament, nosaltres li oferirem amb els nostres barrets la realització desitjada. Per estar realitzat cal tenir un barret per cada dia de la setmana, per a cada estació i per a cada ocasió especial.

Que si el barret d'estiu, que si el barret de buscar feina, el barret per festejar la xicota, el barret de cada dia, el barret d'anar a veure la sogra...

Es fa necessari activar el puntet d'enveja en aquest país dels envejosos. Envejar el barret d'un altre pot augmentar les comandes i segur que en vendrem a dojo, perquè no hi ha fres com l'enveja per esvalotar el galliner. Ja se sap, que quan Espanya es posa fer coses, cosa que no

passa sovint, hi ha com una allau i la gent, desesperada, vol fer el mateix com arrossegada per l'eufòria del moment. Hi hauria autèntiques baralles per aconseguir-ne un.

Llavors seria el moment de posar una cadena de cases de barrets. En farem tan rics que ja no ens caldrà portar més barrets. Els xinesos ens compraran el negoci amb tants diners que podrem anar a fer punyetes tranquil·lament.

Val a dir que necessito un parell de socis. No penseu malament que això va de debò. Qui és l'agosarat que s'apunta, a qui li agrada l'aventura, a qui li agrada el risc. Penseu que això no més passa un cop de tant en tant i que hi ha molts caps de tronxo per tapar...

Taba

Carolina Orgillés

Categoria C

LA LLIBRERIA

La llibreria del carrer Avinyó, era un punt de referència per als erudits de la lectura. S'hi podia trobar tota mena de llibres especialitzats en qualsevol temàtica que es busqués.

Estava regentada per un matrimoni, que havien envellit envoltats de tots aquells llibres prenyats de saviesa, però ara, la força i l'empenta, ja els havia anat abandonant i havien decidit traspasar-la.

Els meus avis, acabaven de maridar-se i quan van veure el cartell a la porta de la llibreria anunciant que estava en traspàs, van pensar que podia ser una bona oportunitat ja que ells eren molt aficionats a la lectura i això, els va semblar que era important per aquell tipus de negoci. S'ho van rumiar uns quants dies i van decidir anar a parlar amb el matrimoni de la llibreria per a saber les condicions del lloguer... Després d'una llarga negociació, van arribar a un acord en el preu de l'arrendament, satisfactori per ambdues parts.

En aquells moments, no anaven gaire sobrats de diners i els representava a un gran esforç però, amb l'ajuda dels seus respectius pares, van poder assumir aquella despesa amb la condició, d'anar retornant-los els diners tan bon punt el negoci els proporcionés els guanys que esperaven obtenir.

Després d'uns setmanes, van iniciar aquell projecte amb molta il·lusió i amb moltes ganes. Van decidir no canviar res del mobiliari que hi havia ja que, malgrat els anys d'antiguitat que tenia, el seu estat era immillorable.

“La llibreria Avinyó”, estava decorada al estil noucentista i quan hi entraves, sembla que et transportessis a un altre temps: a la Barcelona que duia barret.

Els meus avis van voler conservar aquell estil en la seva decoració, perquè els semblava que donava un toc de més calidesa i prestigi a la llibreria.

Les parets, estaven folrades de fusta i plenes de prestatgeries de noguera, en les quals, hi reposaven els llibres per ordre alfabètic, i per temàtiques. Del sostre de bigues, hi penjaven unes làmpades de tulipes de vidre tallat, que lluïen en infinitat de colors quan el sol es filtrava per les vidrius dels aparadors. Al mig de l'estança, un taulell en forma de mitja lluna, servia per atendre els clients, i a sobre, en un racó, la màquina enregistratora feia sonar el seu “dring” cada vegada que un client feia la seva compra. En un espai, entre les prestatgeries, l'escala per enfilarse amb rodes, observava impacient des d'un racó, el tafanejar dels clients que remenaven les estanteries cercant el llibre que havien anat a buscar.

El negoci va funcionar molt bé i, de mica en mica, van poder anar tornant els diners del deute als meus avis i, començar a pensar en tenir descendència... Va passar un temps i, va néixer la meva mare!

Quan jo vaig anar creixent, la mare sempre em parlava d'històries viscudes a la llibreria...

M'explicava que quan ella era petita, frisava per anar a ajudar els pares a treure la pols o bé, a ordenar el desgavell que potser algun client maldestre, havia ocasionat en tocar els llibres. També em deia que li agradava cobrar i tornar el canvi però que s'havia d'enfilarse dalt d'un tamboret perquè sinó, no arribava a la màquina enregistratora.

Ara, han passat els anys... Els avis ja no hi són però, la llibreria, continua en mans dels meus pares que han seguit regentant-la amb la mateixa il·lusió que ho feien els avis, malgrat que les vendes ja no són com abans.

A més, ara tenen un greu problema que els treu la son: l'amo de l'edifici, vol vendre la finca a una constructora i el ha donat un any de termini per a que marxin!

Jo no puc pensar en res més des de fa mesos! Què faran els meus pares sense la seva estimada llibreria...? Suposo que conservaran els seus records i això, els servirà de bàlsam quan ja no la tinguin...

Entre les moltes anècdotes que m'explicava la mare, n'hi havia una que em feia riure moltíssim! Em contava que moltes vegades havia enxampat els avis a la rebotiga, fent-se algun petó fugisser, amagats de la clientela, amb l'excusa d'anar a buscar algun llibre que no estava a la prestatgeria de l'entrada. Ella, sortia corrents vermella com una magrana pel que acabava de

veure que estaven fent els seus pares –això, quan després de tants anys encara ho recorda, es posa a riure com una nena entremaliada mentre li brillen els ulls d'emoció.

Avui, m'ha costat molt agafar el son i quan per fi, m'he submergit en la foscor, he tingut un somni molt estrany... M'he llevat de bon matí, i quan he mirat per la finestra de l'habitació, en comptes de les meves precioses flors, hi havia muntanyes i muntanyes de llibres que els meus pares, anaven regant mentre, de tant en tant, es feien un petó fugisser amagats darrera de la Magnòlia!.

Ginesta

Ciò Pinyol

Categoria C

LA SIRENETA

En Jordi navegava en direcció a Ponent des de el port de Castelldefels. Al arribar a l'alçada del Garraf, de cop i volta i, de forma inesperada, de dins de les aigües va sorgir una gran cua platinada, a continuació, aparegué un esplèndid cos nu d'una noia d'extraordinària bellesa. Els seus pits eren molt ben modelats. El cap estava coronat d'uns cabells daurats. La pell blanca era d'una extrema finor. Aquells immensos ulls de color blau mar es van quedar mirant fixos a l'home.

Les seves mirades es trobaren al igual que les seves ànimes. Llavors ella li va somriure, però ell no va poder contestar a la seva rialla ja que tenia la boca oberta de pam a pam.

De sobta, fent una volta de campana, va desaparèixer dins de l'aigua blava del Garraf.

En aquells moments, una incògnita fluctuava dins del pensament d'en Jordi ja que no era prou clar què li havia succeït. Va arribar a pensar que es trobava dins d'un somni. Un fort sentiment d'incertesa l'envaïa junt amb un altre sentiment més fort encara que anava creixent dins d'ell: El d'un boig enamorament per una dona que en realitat era una Nimfa del Mar.

A partir d'aquell moment les nits per ell es van convertir en dia fins que va arribar un moment que tingué la clara necessitat de repetir l'experiència i anar en busca de la seva sireneta

Amb el vaixell molt ben preparat, va navegar sens rumb, de Castelldefels a Vilanova, costa amunt i costa avall, fins que finalment la va poder trobar a prop del Garraf, quasi al davant de la cova anomenada "La Falconera". Estava plàcidament recolzada sobre una gran roca, movent sensualment la seva platinada cua al ritme de les ones. Tota la intenció del home va ser la de impressionar-la, intentant fer un elegant gir amb el seu vaixell, però malauradament, va acabar en un desafortunat intent ja que ell i vaixell van topar contra la gran roca.

Es quedar sense timó, sense popa ni proa, sense vela i també sense dents, però axó sí... va aconseguir impressionar-la.

Blau turquesa

Marina Basco

Categoria C

SABIR

La Maika i l'Eloi era la tercera vegada que es quedaven embarassats, però no tenien cap fill. Aquell matí la Maika va trencar aigües mentre passejava pel centre, tot buscant un gelat que l'endolcís el matí, i com havien fet les altres vegades ella va trucar a l'Eloi i ell la va passar a buscar.

Tots els pares primerencs tenen por, ells tenien un dispensari de pànic personalitzat. La primera vegada que es van quedar embarassats, el Nil va morir a la panxa. La segona, les probabilitats van dictaminar que la Laia havia de néixer amb malformacions greus. La vida sense dignitat no és vida, així que va acabar morint el que ja estava mort. La mort del Nil havia estat dura, la de la Laia havia generat en la Maika una addicció als gelats.

Eren uns experts en embarassar-se però aquesta vegada tots dos sense dir-se res, van ser incòmodament prudents. La Maika es va fer el test d'embaràs al lavabo de la feina, per tràmit. Dos dies més tard va estar preparada per compartir la notícia que l'havia llevat la son i va veure l'Eloi plorar de felicitat però no sabia del cert si era també de nervis. No ho expliquen al món fins als més que rigorosos quatre mesos i no en parlen amb els amics de la feina. Quan ho expliquen a la colla, ho fan exposant la dosi d'esperança que els sobreviu intacte, perquè no saben per què, però tenir por fa lleig.

A teràpia els havien dit que anava bé posar-los nom als fetus, és més fàcil plorar un nom que un "encara res". Però era aquest encara res que la Maika enyorava i no els noms que ja mai més podria posar als seus fills. Estava farta del seu cos que li arrabassava la vida, del no saber fins quan duraria la seva dictadura però sobretot estava farta de no poder plorar-ho.

La bossa amb la roba per anar a l'hospital estava al rebedor des de feia dies i per no desgraci-
ar-ne els resultats hi havia la roba de nadó que havien anat acumulant en aquells tres anys de
fer-se mal. És increïblement sorprenent com una roba de nadó sense estrenar pot congelar les
paraules, l'amor i posar en pausa la seva vida, abans no en comenci un altre. És increïblement
sorprenent com una robeta de nadó sense estrenar pot fer trontollar la parella més estoica, i,
mentre l'Eloi suplica llençar-la a la brossa per no flagel·lar-se la Maika suplica no fer-ho, per no
llençar-ne també l'esperança. I ara la Maika s'alegra d'haver-la conservat però també li fa por
tornar de l'hospital i amb el cor encongit guardar-la al seu armari i defensar-ne la presència
sense tenir ja més arguments.

Tanquen la porta del cotxe. Arriben a l'hospital i no sembla anar bé, la Maika no dilata i no sap
si és pels nervis però el trosset d'esperança minva a la velocitat que la vagina no li respon. El
seu cos, que de nou, no l'obeeix. Els metges convenen que li fan una cesària i ella demana, si
us plau, que la sedin.

S'aixeca a l'habitació 502 que està plena de gom a gom. La Maika està cansada i comença
a plorar, tot el que no ha pogut plorar en aquells tres anys. La sala està plena i ningú tret de
l'Eloi entén tot el que la Maika s'ha guardat perquè és un dolor que el món silencia i també
s'emmudeix.

El Sabir arriba a la vida de dues persones que s'havien renegat a viure sense ell. El Sabir pesa
3,5 kg i la paciència és la capacitat de patir i tolerar desgràcies i adversitats amb fortalesa.
Sabir, vol dir paciència.

Montserrat Roig

Montserrat Jacas

Categoria C

LA GRAN ORQUESTRA

EP! EP! ESCOLTEU PENYA ! En primer lloc felicitar-vos per la feina feta, i en un tres i no res i encara gaudint de la nostra Festa Major , ja tornem a començar de nou, mai més ben dit.

Bè, som-hi !!! A veure ... Nùria comença per recollir els taps de les ampolles, busca els teus “subordinats” ja,ja,ja, Ferran, recorda posar les ampolles de refresc al bar de l'Àlex, que no passi com altres vegades que van arribar pels pèls, Elsa, recorda que arribin a temps els avisos del balcon, ok ?, que després vindrà la Sra. Montserrat a queixar-se que no els veu al catàleg, jo amb la senyora, però te raó.

Llorenç. ja saps que has de comprar uns quants kilos de cola , que després venen les preses i passa el que passa, si,si no posis aquesta cara. A veure, aquest any qui se'n cuida dels voluntaris ?????? .

Recordeu el tema samarretes, que l'última vegada faltaven talles, Óscar et va bé que te'n ocupis tu?

Les activitats van prou bè Llorenç fill !! , t'ha tocat de nou. Propaganda Gabriel com sempre, però a tot tren d'acord ? que després arriba el dia i ja saps com es posen la Carla i l'Alba,.... fetes un dimoni si no tenen la informació per imprimir. Que tot ha d'estar a punt ja sabeu que l'Emilia ho vol tot amb temps per poder repartir la propaganda.

El tema reciclatge entre tots. Com sempre és desfer per tornar a fer, d'aquesta manera ja tenim material per aprofitar.

Ah ! i tot es desa al local de l'associació , però, cuidadín cuidadín que ya sabeu que diu l'Àlex “tot ben posat, d'acord?” je, je te raó sino sembla can seixanta.

A veure el tema llum, Modest, que ja saps com va. Papareres Mercè, que poca atenció tenen! estalvien feina, Merçe tampoc fa falta que possis “llacets”, es broma , noia tu mateixa. El tema voluntaris, nois no cal que aixequen tantes mans! Montse t’ha tocat, ja diràs si necessites ajuda per que et necessiti l’Aina, et pot ajudar l’Aroa, si ?, perfecte, així doncs vosaltres dues un encarregueu del tema voluntaris.

LLapissos, colors, pintura, papers, bombetes s’encarrega l’Oriol.

Les factures els hi passeu al Llorenç que ell ja les tramitarà.

Vigilants, molt necessari, ja sabeu que hi ha grupets..... sense paraules i per evitar malts pitjors, els necessitem, això fes-ho tu Irma.

A veure suggeriments... bé aneu rumiant i a la propera reunió en parlem d’acord ?.

Sabeu amics ? mentres anava distribuïnt les tasques, em sentia com una directora d’orquestra, amb la batuta dirigint ara els violins, ara els tambors, ara els clarinets.... i sabeu família? uns sense els altres no som res, si no hi som tots no hi ha res a fer, i si hi som tots, de cop, surt una gran feina, per tant ENDAVANT I CRITS, tots preparats per fer de nou aquesta “GRAN ORQUESTRA” La nostra estimada Festa Major .....JA CAMINAAAAA !!!!!!!!!!!

Formiga

Jordi Salvat

Categoria C

EL VENT

No vulguem esclavitzar el vent,
deixem-lo que flueixi lliure,
per moure les veles blanques
del vaixell de la nostra vida.

I que enlairi els meus anhels
com els estels dels infants,
als espais de les grans il·lusions
dintre del món màgic de les estrelles.

I ell em portarà les llavors de les flors
perquè germinin als meus espais,
omplint de colors i de fragància
les voreres dels meus camins.

Ell desfullarà a les tristes tardors
ensopint els arbres la seva fluïdesa,
per rejuvenir-se amb més força
en cada esperada i renovada primavera.

Jo com sempre buscant respostes
en les inquietuds de la meva infantesa,
quan la meva ment es despertava
dels somnis dormits del meu inconscient.

No tan sols busco la font del coneixement,
sinó també les inquietuds perdudes,
que compartiríem els dos junts
els coneixements guardats per els Déus.

No et tindrè guardat dintre la ment
sinó lliure navegant tu i jo en els grans mars,
per poder escoltar els cants de les sirenes
i el ressò dels llamps de les tempestes.

Voldria aprendre molt de tu
fruit del teu viatjar i del teu coratge,
desafiant sempre el temps i els espais
fruit de las teves despertes inquietuds.

Sé que et trobes molt sol i maleït a vegades
per la teva arrogància de sentir-te fort
i per no defallir mai dels teus destins
incompresos per la majoria de nosaltres.

Jo et comprenc, però no et compadeixo
perquè t' envejo en algunes ocasions,
perquè tu estàs lliure pels espais
i jo encadenat amb els meus pensaments.

Voldria viatjar com tu per aquesta vida
i tindre amb mi la teva fluïdesa
per moure les veles, els molins, els núvols
i per poder despertar abaltits sentiments.

Llavors, quan estigues alegre em donaries la brisa,
al despertar-me em regalaries uns càlids vents,
quan estigues inquiet forts vents em donaries,
perquè pogués despertar-me en els espais
les inquietuds d' aquests nous temps.

Desig

Pilar Belda

Categoria C

TERRES DE LLEIDA

Mai hauria pensat que, en rebre l'herència de l'àvia, la meua tranquil·la vida de ciutat em portaria tants enrenous i coneixences. La meua família, originària de diferents comarques lleidatanes, havia comprat feia més d'un segle, uns camps al marge dret del riu Segre. Era terra de regadiu i la collita de fruiters era una de les principals fonts d'ingressos de la meua àvia, dona valenta que va saber tirar endavant el llegat dels nostres avantpassats i criar ella sola a la meua mare i a mi. En morir l'àvia, i sense la meua mare des de feia molts anys, vaig passar a ser propietària d'aquells terrenys que varen pertorbar el meu ritme quotidià de professora d'institut. Aviat les trucades que s'interessaven per les terres van sovintejar i sort en vaig tenir del bufet d'advocats del costat de casa. Les terres semblaven estar ubicades en un lloc, privilegiat i insubstituïble, del tot adequat per crear un gran parc temàtic a on, milers de persones, anirien a gaudir de Déu sap el que.

Jo era una dona de ciutat, a la qui no agradava trepitjar la terra llaurada i s'espantava amb els insectes que, en esclatar a la primavera, envoltaven els presseguers. Els compradors americans eren molt persistents però el que més em va engrescar va ser la promesa de què la plaça principal del complex turístic portaria el nom de l'àvia. No podia deixar de somriure en imaginar als visitants estrangers intentant pronunciar el nom de la plaça de Urgell Bernatallada. Finalment vaig decidir vendre.

Asseguda a una còmoda cadira d'un pis de l'eixample, escoltava les paraules del notari mentre llegia els termes de la venda, al meu costat tenia l'advocat que m'assessorava i enfront un home ros que remenava papers i em mirava amb simpatia. Acabada la lectura em van apropar el document perquè el ratifiqués i firmés la venda, va ser llavors quan de sobte em vaig adonar que m'havia deixat les ulleres a casa. No puc llegir res, vaig exclamar angoixada! Les lletres semblaven ballar davant meu però immediatament l'home de somriure simpàtic es va aixecar i em va apropar les seves. Només ha de signar al marge de cada pàgina, va dir una veu darrere

meu, mentre jo distreta, observava un anell d'estil art déco que l'home americà lluia a la mà esquerra.

Una estona més tard en John i jo ens entaulàvem a un bon restaurant per celebrar la transacció. Hi havia un corrent de simpatia entre tos dos, afavorit pel fet que ell parlava un català quasi perfecte. Encuriosida i mentre esperaven ser atesos, li vaig preguntar com havia après la meua llengua. El meu avi —respongué en John— era un immigrant que va transmetre les seves tradicions a la meua mare i la meua infància va estar plena de rondalles i cançons catalanes. En fer-me gran no vaig voler perdre una part de les meves arrels i vaig estudiar un idioma que ara m'ha sigut molt útil. Per cert —ell continuava parlant— li volia preguntar si el seu segon cognom és habitual aquí, perquè és el mateix que tenia el meu avi.

La meua mirada va tornar a l'anell que portava i els meus records van tornar enrere quan la meua àvia em mostrava fotos antigues i em descrivia un bonic anell que l'avi no es treia mai. Ell mai s'havia acostumat a la vida de pagès i una matinada, va marxar del poble sense que mai més ningú en tornés a saber res. De sobte, entre espantada i contenta però sobretot intrigada, em vaig incorporar d'un salt. En John em va mirar sorprès i mentre jo tornava a seure li vaig dir amb un fil de veu: "Hem de parlar".

La conversa va ser molt llarga, les nostres històries familiars es van anar desenvolupant primer davant d'uns gots d'aigua i més tard davant d'unes copes de cava. Dies després en John va tornar a Califòrnia.

Ara sovint viatjo cap a "les amèriques" i gaudeixo d'una família i d'uns nens dels quals fa poc més d'un any no sabia ni que existien.

Gotim Bru

Maria Rosa Sorribas

Categoria C

L'ASCENSOR

La Laia feia tard no havia sentit el despertador. Baixà les escales a peu, eren quatre pisos i no va esperar l'ascensor, estava funcionant. Plovia i no havia agafat el paraigua, merda- es digué-, s'apropà a la vorera i parà un taxi, es relaxà al seient. Mirà el rellotge encara tindria temps de fer un cafè, sense ell no funcionava. Començava a pensar en el cas quan li sonà el mòbil. Bon dia Marta, què hi ha?. Uf!, ho tinc una mica complicat, no m'ho pots explicar per telèfon?. D'acord vindré a sopar a les nou però a les dotze, com a molt, he de marxar. Un petó, ens veiem. Li feia mandra anar a casa de la Marta, ja que l'endemà havia de defensar un cas una mica complicat on s'hi jugava molt però tractant-se d'ella no li podia dir que no. Què seria allò tan important que no es podia parlar per telèfon?. Es va quedar una mica mosquejada.

La jornada va transcorre amb prou normalitat només trencada pel dinar amb el seu cap per fer les últimes esmenes. Estava una mica nerviosa, era el primer cas que portava ella sola. Creia que ho tenia tot controlat, però mai pots estar-ne segura. El noi estava en presó preventiva, no havien acceptat la petició de fiança, ella creia en la seva innocència, de tota manera ho creies o no, la seva obligació era defensar-lo el millor possible, amb l'aggravant que era el fill d'un amic d'un dels socis del bufet i l'havien triat a ella!. Dos quarts de nou, deu minuts més i marxaria ja no podia llegir res més, tenia la ment absolutament esgotada. Potser si que malgrat tot, li aniria bé desconnectar escoltant la Marta i disfrutant d'un bon vi dels que ella solia tenir per a les seves trobades. Sonà el telèfon. Laia pots venir un moment? .I ara quina mosca li havia picat al cap? Estava a punt de marxar!. Només quatre xorrades d'última hora. Un bona sort i fins demà. Es posà l'abric i agafà la bossa de sobre la taula. Ja no plovia, el cel estava ras i hi havia estrelles, aniria caminant, no era massa lluny i necessitava netejar la ment, arribaria una mica tard però com sempre la Marta no ho tindria en compte, era un del seus defectes, la puntualitat. Feia anys que es deia que ho esmenaria, però... assignatura pendent.

No va haver de trucar al timbre, un home sortí de la porteria i la deixà passar, algú també ho va fer de l'ascensor i entrà sense haver-lo d'esperar. Va pitjar el botó i començà a pujar. De sobte,

una forta sotragada l'aturà. Estava enmig de dos pisos, no sabia quins eren. Trucaria el botó d' emergència, algú el sentiria, paciència. Agafà la bossa, buscà el mòbil, no hi era!, se l'havia deixat al despatx!, No podia trucar a ningú!. Calma, algú sortiria o entraria de casa o de la porteria i se n'adonaria del que passava. Segueix trucant al timbre, silenci. Una figura que s'acosta. Una cara a la finestra de la porta, algú que intenta obrir-la. Desapareix. La Laia crida.

- Ajudi'm!, Què no em sent?.

Torna, obre la porta li acosta la mà ella s'hi agafa comença a tirar d'ella, quan ja està quasi a fora, l'home la deixa anar i la Laia cau bruscamment al fons de l'ascensor, el fort cop al cap la deixa sense coneixement. Ell comença a introduir-se dintre de la cabina. Obre els ulls. Un cos sobre d'ella. Cops de puny. Dolor. Vol cridar, no pot. Silenci, solitud. Foscor.

Algú diu el seu nom, La Marta li agafa la mà. No et preocupis tot anirà bé. Uniformes, els reconeix, la urbana, els bombers, emergències. Vol parlar, no pot. Li parlen, premi'm la mà si em sent, ella fa força, sembla que sí que s'ha fet entendre. Segueix veient aquella cara, aquells ulls, sentint aquell alè repugnant a la seva boca, ho vol explicar, no pot. Al carrer gent, ambulància. La Marta al seu costat, segueix parlant-li, a mi em va passar, tranquil.la ho superarem. Era això tan important el que li havia d'explicar? Ella ho volia fer i no podia!. Las paraules no li sortien. Cridava però ningú la sentia. Demà tenia un cas molt important. Què passaria amb ell?. De sobte, un altre cop aquell maleït home dintre seu, el seguia sentint en les seves entranyes. Fora, fora!. Ara ho sabia, no podia defensar el cas!. Foscor.

Campanilla

Evaristo Juncosa Sansalvador

Categoria C

UN MORT A SANT FELIU DE SASSERRA

Basada en fets reals, aquesta historia ens es contada per un amic del xofer d'autobús que feia el trajecte de Manresa a Prats del Lluçanès, tot just després de la guerra civil espanyola i crec que es deia Miquel. Passava i s'aturava en tots el pobles del trajecte, transportava persones amb maletes , paquets i tot tipus d'encàrrecs.

Axis doncs, a finals de la primavera, un divendres a mitja tarda, es mort un vellet resident al poble i la família tot d'una s'encarrega de totes les coses que es tenen que fer en aquest casos. La mare i esposa del mort, queda amb el capella que fixa l'hora del funeral, que es fera avanç de la missa del diumenge, tenint en conte que el dissabte es vetllarà al mort a casa.

La filla gran avisarà a tots els familiars i amics que es pugui i prepararà uns quants pastissos i begudes adients per la vetlla. També planxarà els llençols i les coixineres per tal que el pare estigui molt presentable en el llit quant el vinguin a veure.

La filla petita informa al Ajuntament i va a parlar amb l'enterrador, que prepararà un carro ben guarnit amb unes guirlandes i que portarà el difunt de casa a l'església i després al cementiri.

L'hereu surt a parlar amb el fuster del poble per veure si te una caixa de morts disponible, però aquí es troba amb l'inconvenient que aquest no te temps ni fusta per fer-la i tot d'una surt escopetejat al ajuntament on tenen la centraleta de telèfon per parlar amb algú i resoldre el problema.

Va trucar primer a dos fusters, un de Prats i l'altre d'Avinyó, ja que eren els dos pobles mes propers i podrien anar a recollir la caixa amb carro, però cap d'ells tenia res disponible. Li van aconsellar que parles amb una funerària de Manresa i aquesta va dir que si, que en tenien dues. El dissabte al matí, ben d'hora, va agafar la seva bicicleta i va anar a Manresa, que era tot de baixada, on va triar i pagar la mes barata , però va posar la condició que la necessitava per el mateix dia i com que no hi havia transport, l'única solució era que la portés l'autobús que feia el trajecte a finals del matí i que arribaria al migdia a Sant Feliu.

Tots sortiren amb l'autobús, que anava molt ple. La caixa de morts al sostre amb la seva

bicicleta i dues o tres maletes i una caixa amb conills.

Passant per Artés es van aturar per recollir nous viatgers i al no haver-hi lloc per anar tots ben asseguts, a un d'ells el fan pujar al sostre del autobús com era la costum en aquests casos i quant l'autobús arrenca comença a ploure de valent.

- Renoi, no porto res per tapar-me, va pensar el que anava a dalt i com que no sabia que fer, se li acudí posar-se al interior de la caixa de morts i així estaria protegit.

Amb els forats de la carretera que estava molt atrotinada, l'autobús trontollava i es va dormir i quant van arribar al següent poble, Avinyó, en baixaren dos i en pujaren tres, per tant dos asseguts al interior i un altre cap al sostre, que es va creure que estava sol allà dalt i que al veure el fèretre es va quedar una mica colpit.

Tornen a partir.

Passats cinc minuts, un gran sotrac el fa despertar, aixeca la tapa del fèretre i traient la ma per entremig diu:

- A veure si encara plou.....

El que estava assegut al costat, tot esglaiat, crida i es tira des de dalt dient:

- Aquest encara està viu .....

Tots al interior senten els crits i veuen el que s'ha tirat i fant que s'aturi el vehicle.

El recullen amb cops i esgarrinxades i l'hereu puja a dalt del sostre i s'emprenya amb el que està assegut en el fèretre perquè li ha embrutat tot l'interior amb les sabates brutes i li diu:

Aquesta caixa es per el meu pare, en pau descansi.

Tot son cridòries i el xofer no sap pas que fer, però al final diu que ell es l'autoritat dins del vehicle i que han d'arribar a l'hora o no tindran temps per enterrar al mort.

Es veu que la mitja hora que faltava per arribar a Sant Feliu va esser una disoria, ja que uns quants s'escriassaven i els altres se'n fotien del que havia passat.

Ja os podeu imaginar que durant la vetlla de tot el dissabte, quasi es parlava mes del que havia passat que del mort.

I així va acabar tot i quant el diumenge el mort ja va esser enterrat, aquesta historia va córrer per tota la contrada.

Tsirave

Àngel Alfonso Poza
Categoria C

AQUELLA NIT

Vaig tornar fa poc, tan poc que, quan surto al carrer, encara se'm fa molt estrany sentir a la gent parlar en català o castellà. Les paraules m'arriben, però la meva ment no les reconeix, i la meva consciència les troba alienes. I no és només això. No es només la sensació de duplicitat que em produeix caminar pels carrers de la ciutat; és que, a més a més, tinc dificultats per poder pensar en aquestes dues llengües que fins fa uns anys sortien dels meus llavis amb una facilitat inusitada. Si ara pogués parlar amb el meu jo de fa deu anys i l'expliqués les meves dificultats davant d'aquest paper en blanc, crec que un somriure entre sarcàstic i de suficiència li apareixeria als llavis, i un lleuger arronsament d'espatlles li donaria aquesta nota de incomprensió per a la persona que no ha viscut durant anys al estranger sense la necessitat de parlar la seva, seves, llengua mare.

Potser hauria sigut diferent si al meu voltant catalans i catalans haguessin ballat dia i nit, si hagués pogut parlar la llengua al matí, mentre esmorzava, o si la meva parella hagués estudiat l'idioma en el seu temps lliure. La fantasiosa i imaginària parella que mai vaig tenir. Potser hauria sigut diferent si dia a dia hagués tingut un llibre a les meves mans d'on sortissin paraules que fa cents d'anys van evolucionar des del llatí, amb unes gotes aquí i allà d'altres cultures i llengües. No obstant, les meves dificultats davant d'aquest paper en blanc no és el tema de la meva carta. O sí. Perquè he de reconèixer que aquests darrers dies la memòria i les idees al voltant del que representa casa meva m'han tingut donant voltes al llit abans d'anar a dormir. És una situació tan estranya. Fa uns dies, només dues setmanes, era a l'altra punta del món,

amb un grup de quatre persones, totes de diferents parts del món. I la dona que venia d'una zona en conflicte semblava incapaç de parar de parlar de la seva família, del moment en que tornés a casa, de les dificultats que tindria per acostumar-se un altre cop al dia a dia a la seva terra d'origen. En aquell moment cap d'ells sabia que jo ja havia decidit marxar, decebut amb els meus estudis, decebut amb el meu dia a dia, desitjant més que res, crear una nova aventura, trobar dins meu el desig de viatjar i descobrir, una energia que de mica en mica havia anat desapareixent en els meus darrers mesos allà. I la dona parlava i parlava sense aturador, incapaç de posar punt i final a les seves imaginaries aventures a casa seva, aventures que, no vull mentir, no crec que mai arribin a succeir. No la imagino de tornada a casa seva. Tot això és la meva egoista ment, però estic absolutament segur que trobarà un xicot abans d'haver de deixar el país, un noi amb qui començarà una relació romàntica, etcètera, etcètera, etcètera. Tots ho hem vist abans: persona que jura i perjura una cosa, per després fer una cosa totalment diferent.

Potser penso en tot això perquè m'agradava, m'agrada encara, una mica.

Sí, som molt de simples, els humans.

Aquella nit, amb l'anglès com a llengua vehicular, vam parlar de les futuristes aventures de Maya quan tornés a casa, dels inconfessos desitjos d'Erik quan pogués tornar a la terra de les tulipes, o del secret, però no tan secret, nuvi de la Matilde, que sempre que escolto el seu nom em recorda una pel·lícula que vaig veure quan era un nen i de la qual encara en deu haver una cinta en algun lloc d'aquesta habitació en la que em trobo ara mateix. Algun dia hauré de fer neteja.

Dissabte.

I parlaven, i parlaven. I bevien, i bevien. I els seus ulls agafaven una mirada esborronada, perduda, entre el present i el passat, amb unes gotes de futur a la mixtura.

I menjaven. I fumaven.

I dintre meu, jo només pensava en si els trobaria a faltar o no, si pensaria en ells un cop hagués marxat o no. Era la nostra amistat real, o només producte d'aquell moment, d'aquelles estones compartides? Durant aquests darrers anys, mentre m'oblidava del castellà i el català, mentre intentava recordar i aprendre aquest nou alfabet que m'envoltava volgués o no volgués cada segon que respirava, he tingut la sort, o desgràcia, de dir adéu a moltes persones. I algunes desapareixen. Algunes tornen quan menys les esperes. Algunes hi són però no hi són. I, si, unes poques, sempre es troben a prop teu.

Diuen que el llenguatge crea la realitat, que li dóna forma i consistència. Em sembla, doncs,

que la meua realitat es troba fragmentada, perquè allà pensava en tornar, i ara que hi soc aquí, penso en els darrers dies allà. Em recorda un americà que vaig conèixer una vegada que em va dir que sempre volíem ésser on no hi érem. Potser, portava raó. Potser, aquesta carta no és més que una manera d'acceptar que mai les coses són com un voldria. I que tenim expectatives que no es poden fer realitat.

Aquella nit, dintre meu, vivia un present que ja era passat. Els escoltava, escoltava les seves històries del passat i ja ells mateixos formaven part del meu passat, encara que estiguessin al meu costat. I ara, ara me n'adono que el problema no era aquella nit. El problema, si el podem denominar així, és a dintre meu. Aquella nit no és real.

Suposo que trobaré aquesta carta d'aquí a uns anys, quan netegi un altre cop aquesta habitació. I llegiré aquestes paraules amb un mig somriure als llavis, no de suficiència i incomprensió, però de nostàlgia per la persona que ja no soc, i una mica de tristor per les oportunitats perdudes que no vaig saber veure a temps.

Sempre em quedarà, però, aquella nit.

Marhaba

Jaume Calvo i Simon

Categoria C

FINESTRES I BALCONS

Un any més s'apropa la diada de Sant Jordi i em dispeno a escriure alguna cosa amb la intenció de participar al Concurs Literari. Així que m'he dit:

-Apa, Posem-nos-hi ! - He agafat el meu portàtil, he aixecat la tapadora i després de prémer el botó, he esperat que arrenqués tot fregant-me les mans. Tan bon punt s'ha encès, he obert un nou document de text i mirant-lo he pesat: -som-hi! -. A continuació, he seleccionat el tipus i mida de la lletra i l'interlineat. Fins aquí la feina fàcil, ja que aquests aspectes els demanen a les bases. Torno a mira el document encara en blanc. Què escric? Miro el teclat, com si em volgués assegurar que hi són totes, les lletres, però sembla que siguin elles les que em miren a mi, mentre esperen a veure quina d'elles serà l'escollida per començar. Res, no en tinc cap, d'idea. Surto al balcó i miro les plantes com si els demanés un cop de mà.

Sempre n'havia volgut tenir un, de balcó, ja que a casa els pares no en teníem. A canvi teníem una finestra d'amplada molt generosa però, que voleu que us digui, no és el mateix. Tot i així sempre recordo haver tingut una atracció especial per a les finestres també. Si et fixes bé, el seu comportament és sempre bastant similar. Poden estar obertes o tancades, amb la persiana apujada o abaixada, i tenir cortines o potser no tenir-ne. A més, si observem un bloc, un carrer o fins i tot un poble de lluny, podem veure que tant al matí com al vespre que l'ordre en que s'encenen i s'apaguen els llums és d'un sincronisme gairebé absolut. De la finestra del menjador de casa els pares, recordo aquelles nits de reis ja que durant uns quants anys vaig tenir la sort de poder veure passar la cavalcada per sota la finestra, just abans d'enfilar i omplir de color el Pas del Sucre, Quina imatge! Ai, si hagués estat un balcó.

Perquè, no ens enganyem, una finestra no és un balcó. Les coses poden passar a una banda o a l'altra d'una finestra, però en canvi en un balcó hi passen. Alguns balcons tenen la sort de que en ells s'han celebrat èxits esportius. En altres s'han proclamat fets històrics o s'ha saludat al poble després d'una llarga absència del País. Tornant a la cinquena nit de l'any, quina emoció veure sortir al balcó de la Vila a Sa Majestats per a dirigir-se als infants. Ara, al meu poble

ho han de fer al mig d'una plaça damunt d'un escenari. Què voleu que us digui, una tarima no és un balcó. Recordo el balcó de casa els avis. Quan hi anava m'hi passava llargues estones perquè a casa no en teníem. No era un balcó gaire gran, però no calia. Les vistes eren espectaculars, gairebé infinites a ulls d'un infant. Des d'aquell indret em sentia poderós. Amb la mirada perduda al mar, podia observar els vaixells que sortien o arribaven a port. També podia vigilar els avions fins que es fonien en un puntet al cel abans de desaparèixer i fins i tot podia veure els trens que anaven o venien del Maresme. Recordo quan xiulava al seu pas i la meva cantarella com a resposta "viaaaajeros al treeeen". I quan es feia fosc, quin espectacle, arreu on arribava la meva vista eren llumetes. Encara recordo que quan com qualsevol criatura jugava amb l'interruptor del llum, aquella frase de l'avia, millor dit de la iaia: -no jugués amb els llums que es poden pensar que fem senyals-. Senyals? Quins senyals? Pensava jo. Ja de gran ho vaig poder entendre. " Si jo des del balcó veig el mar, des del mar es veu el llum del balcó" Temors de qui va viure una post-guerra. Terra, mar i aire, ja veieu fins a on pot arribar el poder d'un balcó. Uf, ja porto una bona estona aquí fora i no m'ha vingut cap idea per escriure. Està refrescant, coses de la primavera. Cap a dins, que no vull agafar fred. Entro i miro el portàtil. Res, el full del text segueix igual, buit, sense cap mot. Faig clic i llegeixo "esteu segur que voleu tancar la sessió?" Si, abaixo la tapadora i ho deixo córrer, llàstima.

Esguard

Sonelia del Valle Álvarez

Categoria C

AROMES AL VENT

A tu que vens d'on neix el sol cada matí
acariciant les corbes del planeta
com jo enamorat, puges i baixes els seus turons
suplicant calor, per poder viure.
Bressola el meu cos amb el teu alè
estimat amic, abans que marxis
on ningú t'espera.
¿Què faries tu si el sol no brillés mai mes?
¿I si l'aire no fes més els moviments que creen els vents?
¿entens el que sento?
Tu que vas al mar i vens de la terra
alternativament, com un vaivé,
alleuja amb el teu pas la tristesa
i roba meus versos, inútil instrument de la meva angoixa
i ancià ja, no vols mirar que ja estàs Vell.
Jugues amb les branques de la vida
Sense pietat arrenques les seves fulles
I elles van I vénen al teu ritme
Nervioses agonitzant esperant un camí.
Elles m'entén.
Vent, amic cruel que avui em portes el seu perfum
I mes tard em arrabasses,
Tu que pots agitar la pols de mil idees,
Confon les paraules per ella pronunciades
I fes-me creura

Que es meva per sempre.
La recompensa serà el seu aroma
Que viatjarà amb tu
I escamparà en arribar l'alba.

Angel Llorente

M. Carmen Alonso

Categoria C

LES FESTES DEL POBLE

Eren les festes del poble i tothom estava al carrer. A la plaça de l'ajuntament un dels presentadors de televisió de moda llegia un pregó preparat per algú que no hi era al balcó.

A la plaça hi havia molta gent esperant el foc i el guirigall del correfoc, que com cada any feia d'inici i de final de festa d'una nit màgica, omplia de sons el capvespre. La tardor havia començat, però la calor d'un estiu molt llarg encara acaronyava aquells dies de festa.

La banda de l'escola municipal de música, la colla dels castellers i els diables del correfoc lluitaven per fer-se sentir entre la gentada que omplia la plaça. Els crits del poble a l'uníson alliberaven l'adrenalina de petits i grans.

Malauradament i malgrat la quantitat de gent que hi pujava pel carrer de l'església, ningú es va adonar que darrera d'una de les finestres del segon pis de l'edifici més antic del barri hi havia una noia que plorava. Ella mirava cap al carrer amb els ulls oberts plens de por. Cridava amb totes les seves forces perquè la puguessin sentir des del carrer. Demanava auxili, un auxili sord per culpa de la cridòria que omplia el carrer.

Un nen al que la seva mare protegia dels focs d'artifici es va quedar observant la figura que hi havia darrera d'aquella estranya fosca finestra. Li va semblar que la noia cridava, per això va estirar-li la mà a la seva mare i va assenyalar amb el seu ditet cap amunt, però ella no va fer cas del que l'indicava el seu fill.

Dos dies més tard apareixia un anunci a les principals xarxes socials demanant ajuda per trobar una noia d'uns vint anys, desapareguda a prop d'Esplugues de Llobregat.

Arthur Massa

Marc Montserrat

Categoria C

IN MEMORIAM

Va ser un temps estrany i crec que cap dels dos sabíem el que ens fèiem. Però ell encara menys. Quan penso en ell, sento la olor del tabac i la suor del club del Soho i torno a sentir el mateix que aquelles nits, que vaig voler que fossin per sempre; intento recomposar la seva expressió, però només me'n queden trossos. Alguns trossos es difonen a la meva memòria, els traços se'n difuminen. L'únic que puc recordar clarament és la moqueta, que pinto carmí. Y el fons rosa. Vull acabar els quadres i deixar això enrere. Deixar-ho enrere. Deixar-lo enrere. No sé si podré.

En teoria era el millor moment de la meva vida. Però es va convertir en tot un malson.

Era la setmana en que anava a inaugurar la meva exposició. Anàvem a inaugurar-la. Anava a ser un gram moment. Estàvem allotjats a l'hotel. Havia aconseguit posar el meu nom, Francis Bacon, en boca d'alguns crítics d'art.

Tenia el taller fet un caos. L'únic blanc i impol·lut eren les poques teles que encara em quedaven. Però les imatges que jo volia plasmar no eren gens blanques ni clares, sinó tot el contrari. Entre aquests rius de coses i pintura, jo seguia pintant.

Vaig recórrer les cantonades del Soho. I era fosc. I vaig recórrer els clubs. I era fosc. Fins i tot a dins. Ell semblava tranquil. Amb la seva mirada absent i abstreta a l'horitzó. Fins i tot quan els seus ulls es van posar sobre meu. Després el vam recórrer junts. Fins i tot a dins.

Volia fer un quadre molt fosc. Estava gastant molta pintura per que no es quedés res del blanc de la tela. Això em ralentia.

I amb ell, la nit és va fer eterna. I vaig voler que veiéssim com es ponia el sol, sempre. O molts dies.

Vaig girar la tela. Igual que els nostres cossos havien girat els llençols. La tela era més basta. Xuclava l'oli més fàcilment.

Deien que ell era dolent, o una mala influència. No podia importar-me menys si em deien temerari. Els creia cecs. Al final es quedarien sense veu de tant parlar de nosaltres.

Em va atraure el perill que veien en ell els meus coneguts. Jo em feia el fort, feia veure que no m'importava. Ell és va convertir en el meu error preferit. Un error que es va anar tornant cada vegada més freqüent.

Res no podria separar-nos. Res no podria endur-se'l. Sentia que ell era la meva família.

Bevia molt. Sentia veus dient: "perill, perill"...

Dos moments i imatges han marcat la meva vida: quan vaig veure els quadres d'El Greco i quan vaig creuar la porta de la nostra habitació d'hotel. Ambdós de color carmesí, de vellut o líquid.

Admiro la gent que no té remordiments. Deu ser fantàstic ser a la seva pell.

Tot va acabar en plors. No li vaig poder dir adeu, no el vaig poder plorar. Ell m'ho va negar, després de que hagués intentat donar-li tot el que podia. Ell volia demostrar que jo no sabia que el volia, el que volíem. Negar-me la seva última decisió.

Repassava els meus moviments, els seus, els últims... Redibuixava els seus moviments. Els nostres. El seu cos, la seva figura era un ésser que s'anava difuminant al meu cap. Aquesta és la imatge que plasmaria al meu quadre. Però no s'entendria, va quedar incomprendible. Seguia igual, sentia que no aconseguiria dir-li el meu "adeu". Un quadre no era prou. Ell ho havia estat tot per mi, la meva religió. R. I. P. Un tríptic. Era el format que necessitava. Ell havia estat la meva vida. Era el tema més elevat que podia pintar.

Sense el seu cos, només em van quedar els pinzells.

El vaig titular: In Memoriam (per la mort – suïcidi – de) George Dyer. Tríptic

Truman

Anna Moll Gamboa

Categoria C

CARTA D'AMOR

El dia que va néixer en Nui la vida gairebé se m'emporta a jo.

El cert és que jo, gairebé no em vaig adonar de res. No vaig sentir mal. De fet, tenia una estranya sensació de calma, tot i que veia que les coses no anaven bé. Sentia a l'anestèsista que insistia a la ginecòloga en activar el codi zero. I jo, "guasona", pensava que, de zero a deu, zero déu ser el millor. Però no. El zero és el pitjor. La urgència extrema. La Vida o la mort. I mentre demanava si estava perdent molta sang, una agradable i calmada sensació de pau m'invaïen. Diuen que la mort per hemorràgia és la més dolça que hi ha.

Després em dirien que havia dit que no em volia morir. I no, és clar que no. No em volia morir. Tant sols havia tingut uns breus instants el cos calent i indefens del petit de la casa damunt meu. L'hi havia fet un petó. Tan petit. Tan perfecte. Era un nen, ja ho sabia jo.

I no, no em volia morir. Volia gaudir-lo, donar-li de mamar, sentir el seu pes, la seva escalfor. Volia sentir la seva olor de bebè, el seu plor. Tocar-li les manetes petites. Resseguir-li els peus. Sentir-lo respirar pausadament adormit sobre el meu pit.

Volia veure-us a tots junts, els quatre germans feliços, discutint per qui li tocava agafar-lo en braços. Fer-nos una foto a on tots miréssim a càmera i tots somriguéssim. Bé, amb que no sortíssim moguts ja n'hi hauria prou...

I no, no em volia morir.

I, tot i que vaig estar a punt de fer-ho, i en algun moment semblava que ja no hi era, no em vaig morir. I em vaig quedar, amb els peus ben ancorats a la terra vermella de l'hortal.

l'únic que m'agradaria, és poder-vos estalviar tot el patiment que vau tenir. Tota la por. La tristor, el neguit. Les nits sense dormir. La pena més absoluta caient damunt dels vostres cossos indefensos i ferits.

l m'agradaria dir-vos que si no m'hagués quedat, si el meu cos no m'hagués acompanyat més, malgrat tot, malgrat la tristor, tot hagués estat bé. Malgrat la ràbia, tot hagués estat bé. Malgrat el buit i l'absència. Tard o d'hora. Tot hagués estat bé. Per què, no ens enganyem, perdre una mare és una de les pitjors coses que et pot passar. És una merda. Una putada de les grans. No, no ens enganyem, les coses pel seu nom: que no hi fos seria un desastre. No paro d'imaginar-me que haguéssiu hagut de viure totes les escenes quotidianes que ens trobem cada dia sense mi. Què n'hauriem fet, de tanta tristor? Què hauria fet jo perdent-me tots aquests moments al vostre costat? No puc amb aquest dolor. Però sabeu què? Que tot hagués estat bé: plorar, cridar, enfadar-se, culpar-me... I al final, poc a poc, tot s'hauria anat recol·locant. Per què sou amor i sempre estareu rodejats de gent que us estima i us cuida.

Si el meu cos hagués marxat, no sé a on seria, ara. No vaig tenir cap experiència mística. No vaig somniar amb res. No vaig veure cap llum blanca al final de cap túnel fosc i llarg. Però estic segura que tota l'energia que m'habita estaria ben a prop vostre. Sempre.

l per què hi sóc, vull estimar-vos com si no hi hagués demà. Vull gaudir cada dia de tots i cada un de vosaltres. Vull que se m'omplin els ulls de llàgrimes quan veig a la petita emocionada per què, per fi, fa bon temps i podem nedar a la mar. Que el cor m'exploti d'amor després d'haver ballat amb tu, petita artista, i haver fet l'animal a una classe de teatre. Vull saber deixar-te anar i gaudir de veure fer-te gran, admirar la teva responsabilitat, el teu amor, veure que ets un petit homenet amb un cor gegant. Vull poder-me despertar i perdre'm en els teus ulls, el teu somriure tan pur, la teva abraçada menuda. Vull abraçar-te cada dia, seguir sorprenent-me quan em fas una pinça amb una branca al mig d'una muntanya per tancar el paquet de fruits secs. Creuar rius amb les aigües glaçades i que tu hi siguis a l'altre costat per abraçar-me mentre rius de les meves cares. Que siguis capaç de dur tres criatures damunt. Que m'estimis tant. Sempre. Per damunt de tot.

En Nui va venir perquè no tinguéssim mai més por de viure.

Inti

Nikola Pesic

Categoria D

ELLA I JO

Vam conèixer-nos en 2010, quan vaig passar només un dia aquí. El nostreencontre va ser per l'estil: anar fer un cafè, conèixer-nos millor i res més. La segona vegada, vam veure'ns quan vaig passar-hi tres dies per Cap d'Any 2012. Vaig ser amb els meus amics, i com de costum, tots acompanyats amb una gran quantitat de cervesa, vi i cava. Al final, no vaig recordar-me perfectament d'aquells dies. Fins ara, tot me'n ha quedat a la meva memòria com uns records més en forma d'aquarel·la molt vívida.

Durant els anys següents, no hi havia cap contacte entre nosaltres dos. Només vaig guardar un parell d'imatges amb ella i uns records, de tipus de gaudí-multi-colors, "dos per un euro".

Un parell d'anys després, vaig començar a viure aquí i tot va ser diferent que abans. El que vaig veure, és que ella no va canviar, o encara era més jove que ho esperava. En canvi, vaig guanyar evidentment uns anys, però i un nivell d'experiència. Llavors, com ambdós teníem més temps que abans, vam començar a sortir per conèixer-nos millor. Sovint, ella em parlava dels seus somnis i sobre les altres coses que li agradaven, com per exemple, mirar els vaixells que entraven als ports, o els avions al cel, especialment els primes i últims de cada dia. De vegades, vam intentar imaginar tota aquella gent que volava, com en un punt dibuixat al cel ple de vides e històries pròpies.

En general, durant aquell temps vam conèixer-nos millor. Com passàvem cada dia junts, inevitablement, vam poder percebre més les dues bandes que tingui cadascú, en altres paraules, les nostres bones i males maneres o característiques.

Ella tenia ganes de fumar i beure més que “només una copa”, però com era un època caracteritzada per la vida sana, el medi ambient i la sostenibilitat, per això, seguia aquell estil de vida. Però podia veure's que sota la seva pell era una avantguardista autèntica, una rebel, la que coneixia perfectament, per exemple, la època modernista quan alguns vicis eren à la mode, durant la versió local de les années folles— plenes de vida i espontaneïtat.

Durant els primers mesos, em molestava quan tenia els seus moments per parlar amb mi només en català, perquè sabia que jo no entenia pràcticament res. Van ser uns moments imprevisibles perquè simplement no estava preparat per a unes converses d'aquella manera. Encara que continuàvem així, amb els moments d'alts i baixos en la nostra comunicació, un dia vaig trobar a la butxaca de la meva jaqueta un fullet sobre un curs de català. Es tractava d'un nivell inicial, i a més, era barat. Ara sé que va ser ella que va deixar-lo per a mi, però en aquell temps, simplement no sabia tots aquells detalls. Així és que vaig començar a aprendre català. Estava feliç i suposo que ella també, amb el seu somriure tan característic.

Naturalment que ara, dos anys després, comuniquem millor i conec sobre ella molts detalls més que abans. També, val la pena dir que, un dia, havia enviat una seva imatge a un concurs de fotografia i sorprenent vaig guanyar un petit premi. Vaig estar molt feliç perquè en la realitat ho havíem fet tots junts.

Ella té els seus mètodes per aconseguir que no l'oblidi en cap moment. N'és un bon exemple—una vegada, quan vaig viatjar fora del país (no sabia si estava gelosa perquè no podia viatjar, o hi havia una altra raó), vaig rebre uns correus electrònics com els “avisos de cortesia” per uns llibres de la seva biblioteca, els que aparentment no havia retornat. Però en la realitat, mai vaig agafar-los. Al final, el que em van explicar a la biblioteca és que aquells avisos van ser res més que un error de sistema. Però estava segur que darrere tot allò era ella amb els seus propis trucs.

Durant aquests anys, he progressat força amb català. Avui, a un bar o una cafeteria local, entre dues versions de La Vanguardia, sempre llegeixo aquella que abans era “l'altra” per a mi, és a dir, en català. Els meus primers passos van ser-hi amb les tirés còmiques, com Garfield, o llegint l'horòscop. Però poc a poc, vaig començar a llegir les notícies, perquè generalment, la majoria es tractava sobre la seva vida quotidiana: què feia, què li passava i mil altres seves coses. En fet, ella sempre prepara alguna sorpresa per a mi. En concret, quan torno aquí d'un viatge, de vegades trobo unes monedes als carrers (suposo com un sort de senyals que estigui en el bon camí, per a la bona sort), o el que fa al centre, només per a mi, són les onades verdes i imprevistes, parant tots els altres. També, de vegades em deixa l'únic Bicing lliure en una estació,

a més, el que no està registrat en absolut al sistema de disponibilitat en aquell moment. Diria jo—una bicicleta fantasma, especialment per a mi. Què luxe. En canvi, unes altres vegades no en trobo cap. Suposo per tal d'esperar uns minuts amb alguna seva amiga per la mateixa raó. Tot això com un lloc d'encontre o de retrobament.

Una nit del estiu, quan vaig tornar del aeroport, amb les meves maletes, cansat i tenia set, ella em va preparar una benvinguda en una estació del tren amb una ampolla de cava (una d'aquelles caríssimes), que simplement estava posada a un banc. No oberta, i a més, freda.

Suposo que, fins i tot, això son les petites coses que fan la vida, d'una o altra manera. Però el que és cert, cada un d'aquests moments és tota una història i un record per se.

I tot això és exactament com seguim avui en dia, ella i jo.

Lou

Mari Carmen Parreño

Categoria D

NO

Ella sempre havia cregut en l'amistat, "una amiga era per sempre" havia sentit dir a la mare tota la vida.

Li costava tant entendre que ara ja no formava part de la seva vida ,que volia plorar fins que els ulls li quedessin secs, però, ara ja no tenien llàgrimes, eren eixuts , tant com el mes de juny. Li hagués agradat trucar-la per poder explicar-li com es sentia sens ella, per dir-li que podien tornar a ser amigues, per fer-li entendre que aquella amistat no es podia trencar per un mal entès, però no es va atrevir a despenjar l'auricular, ja li havia deixat prou clar que no la truqués mai més.

Havia estat només una paraula fora de lloc en un mal moment, inadequat, però sense malícia, no hi havia per tant, en canvi, la seva amiga no ho pensava així. Era imperdonable.

El cor ferit i els ulls secs feien d'ella una dona malaurada, la amistat s'havia esvaït igual que el fum d'una cigarreta.

Ja no tornaria a creure, ja no tornaria a confiar, ja no tornaria mai més a sentir el que la casualitat havia fet i el temps havia convertit.

L'havia vist, venia cap a ella, però no, no es va aturar, li va donar l'esquena, va parlar amb totes les altres i, a ella l'havia ignorat, no existia, era només l'ombra del que havia estat, era només una fulla caiguda en un dia de tardor, s'havia convertit en invisible.

Li punxava el cor en sentir la seva veu, volia abraçar-la i dir-li que podien tornar a començar, ella sí l'estimava, volia tornar a recuperar-la a qualsevol preu, pot ser sense adonar-se que mai

havia estat estimada, que la reciprocitat, la continuïtat i la confiança, no havia existit i, que l'enveja havia destruït una cosa que havia sorgit inesperadament i que havia de ser per sempre. La amistat per ella estava basada en el respecte a ser diferents, a pensar diferent, en la capacitat de descobrir-te a tu mateix al mirar a l'altra i el més importat en el dret de cometre errades i poder dialogar per arregla-ho. Ara ja era tard. Ara ja només el temps tancaria la seva ferida, i qui sap si en el trajecte del seu camí tornaria a confiar, tornaria a cercar una nova amistat sense paranys, sense dubtes, sense desconfiança. Ella no sabia que el cor necessitava temps, camí i confiança.

Minnie Mouse

Rosana Bernuz Toledo

Categoria D

LA LLUNA

Nou, vuit, set, sis...

En Pere, un vell camperol aquell dia portava molta presa, volia arribar a casa seva abans que l'home trepitgés la seva formosa Lluna.

Cinc, quatre, tres...

Dies abans, ell va treure, el millor vestit i la camisa blanca dels diumenges, la corbata negra i el conjunt de roba interior nova.

Finalment va enllustrar les seves sabates negres.

Dos, un...

Quan va arribar es va dutxar i afaitar. Tot ven mudat, es va estirar al seu llit mentre per la finestra observava el cel.

Cero.

El coet es va enlairar i el Pere va respirar tranquil, quan la lluna és despenges del cel i caigués a la Terra ell la rebria feliç, esperant la mort dintre del seu llit.

Nuvol

Ricardo Rodríguez

Categoria D

CERVESA

Comença el dia, són les 6 del matí. Ahir, els mes llestos del món on visc van decidir endarrerir una hora el rellotge.

Rellotge que no és una altra cosa que un tirà amb manetes, una gran i una altra petita, una que avança corrent i l'altre que camina, una mena de poli bo i poli dolent que sembla dir, corre corre!, i l'altre, tranquil, encara tens una hora. Rellotge que ens té lligat a rutines i agendes per recordar-nos que no podem perdre el temps. Quina bestiesa, com si el temps fos tangible per estalviar-lo, gastar-ho o perdre'l.

I estic mig adormit perquè això és el que va passar ahir nit: em van prendre una hora i ara tinc son i fred.

M'he vestit de pressa el que em faltava, he dormit mig vestit; i sort, perquè la nit ha sigut freda. A fora sona un altre bipbip, algú més s'està despertant en aquesta vall nevada on només arriba la claredat i passaran hores, fins que la llum del sol ho escombri subtilment tot de passada. Surto de la tenda entre núvols de baf i té calent. Recollim les motxilles, cordes i ferralla i comencem a caminar, en fila, deixant enrere els primers gemecs muts i paraules mentals d'ànim. Coi, Fa fred en aquest silenci!

El so que de la neu sota el pes dels nostres passes es fa rítmic, en algún moment es torna un mantra que buida la ment de contingut, anem avançant, bategant, respirant,... fins que arribem al peu de la canal.

En aquest punt decidim el que farem i amb qui. Anirem encordats per parelles.

Talabard, grampons, piolet, cordes, ... Miro cap amunt i la vista se'm perd en el cel blau fosc, no veig el cim, però sé que està més enllà del que es veu, es allà dalt, on ell mateix s'acaba. Comencem a pujar i la inclinació s'accentua, pugem els graus, 30, 40, 50, 55... I aquesta neu dura demana fortes puntades per donar suport a la punta del peu. El tendó d'Aquil·les s'estira i es queixa, i el turmell em crida que nassos estic fent, i em paro sostingut amb la punta de la bóta, a l'espera que el meu company de cordada instal·li la seva assegurança per a continuar pujant. Passa el temps i em cremen els bessons. Miro cap avall i penso el perquè estic allí, a peu dret amb puntes d'acer en les botes i pics afilats a les mans per a no relliscar cap a un abisme sense fre, a aquesta alçada probablement fatídic. Que passaria si...? La pregunta ressona al meu cap in comptables ocasions en moments de dolor i esgotament. Una pregunta de resposta ajornada i present, orgànica com un fet biològic que tard o d'hora apareix. N'hi aura que digui que per tot això ho fa per gaudir del moment interior en el qual en arribar al cim, el món es fon dins la pupil·la tot es para i el cor batega al ritme de la consciència, diran que és per la satisfacció d'aconseguir un repte, de sentir-se viu, de sentir-se ple. Però la veritat és més simple, tot això és per a poder patir ho suficient i cansar-me prou per quan a la volta, d'una forma anhelada, merescuda, màgica i quasi mística parem a prendre una cervesa; i això és així, lo dels txakres és un altre història.

Va per tu; mestre, una birra!!.

Sr. Cervesa

ABRIL
literari

5è CONCURS LITERARI
TREBALLS PRESENTATS EN L'EDICIÓ 2019

TiC
esplugaviva